

De openingsweek:
stuk voor stuk op p. 12 en 13.

Openlucht-verbod

De vos mag niet langer in de buitenlucht de passie preken. Het openluchtconcert van café de Reynaert vorige woensdag bezorgde net iets teveel omwonenden een slapeloze nacht. Het stadsbestuur was er als de kippen bij om meteen een verbod op alle doorweekse openluchtconcerten te overwegen.

Openluchtconcerten in een woonbuurt — zoals in de Frederik Lintsstraat, waar de Reynaert ligt — kunnen niet op weekdagen, volgens studentenschenep Denise Vandevooort. "We willen jonge gezinnen aantrekken om terug in de stad te komen wonen, anders wordt Leuven niet meer leefbaar. Door de veelheid van evenementen hebben de mensen nooit meer een weekend rust. Iedereen begrijpt dat studenten willen feesten, maar ik vind dat het niet kan dat er in de week na tien

uur 's avonds nog lawaai op straat is," aldus Vandevooort.

Jaak Brepoels, schepen van Huisvesting, kadert deze wrevel in een breder geheel. "We moeten beginnen te denken aan een gedoogzone. Bij de kotuitbreiding hebben we al een onderscheid gemaakt tussen buurten waar jonge gezinnen komen wonen en buurten met koten. Die buurten moeten duidelijk afgebakend worden." Studentencode, fakbar-overleg, sluitingsuur op de Oude Markt... het aantal maatregelen tegen studenten stijgt. Worden studenten binnenkort ongewenst in Leuven? "Het grootste probleem schuilt erin dat studenten en bewoners uit elkaar groeien. Het meest hinderlijke is de verschuiving van het studentenleven naar de nacht," aldus Brepoels.

(cvm)

Portulaca bis

Portulaca, de geleding binnen LOKO die zich met de buitenlandse studenten bezighoudt, kampt al langer met structurele problemen. Na het geknoei van de vorige stafmedewerkster, de betaalde kracht, waardoor niets van administratie was terug te vinden, drongen maatregelen zich nog meer op.

Het grootste probleem vormen de associaties die elk een nationale groep vertegenwoordigen en waarop Portulaca's werking gebaseerd is. Deze associaties zijn vooral bezig met het organiseren van feestjes, waarvoor ze in de huidige structuur quasi zonder enige voorwaarden geld krijgen van Portulaca. Dat werd nu verholpen door de financiële ondersteuning van deze associaties onder het FKK-reglement

te brengen. Dit reglement gebruikt LOKO-Sociale Raad nu al om vrije verenigingen te erkennen. Op deze manier zouden de associaties niet langer *at random* geld kunnen krijgen, maar aan een aantal duidelijke criteria moeten voldoen.

De tweede belangrijke wijziging is de herformulering van de taken voor de stafmedewerker. De bedoeling is dat deze persoon, de *International Officer* zich volledig kan toelagen op een ombudsfunctie. Hij wordt het enige rechtstreekse aanspreekpunt binnen Portulaca, omdat de Algemene Vergadering en de voorzitter, die een buitenlander moet zijn en wiens functie de laatste jaren niet ingevuld werd, niet blijven bestaan.

(bd)

Rectorsverkiezingen in zicht

Over een dik half jaar mag André Oosterlinck genieten van een deugdzaam pensioen. Zijn tien jaar als rector zitten er immers bijna op en daarna kan hij zich concentreren op diverse aangename en lucratieve mandaten. De K.U.Leuven heeft echter een opvolger nodig en die wordt in mei 2005 verkozen.

Hoewel de rectorsverkiezingen dus nog even op zich zullen laten wachten, maken verschillende kandidaten zich nu al op voor de strijd. Ze werken aan hun programma, zoeken naar steun bij hun collega's en oefenen hun campagne-glimlach. En het belooft spannend te worden, want ten minste twee en waarschijnlijk

meer profen zullen zich in de debatten mengen.

Maar wat bepaalt nu precies de uitslag van de rectorsverkiezingen? Wie mag er allemaal stemmen? Welke kandidaten moeten we in het oog houden? Veto polste discreet bij tientallen beleidsmakers naar hun voorlopige mening en ving geruchten op in de wandelgangen om het erg subtiel proces van de drukte voor de verkiezingen in kaart te brengen. Middenin deze Veto vind je een rectorsverkiezing-special van twee pagina's met de antwoorden op alle mogelijke rectorsverkiezingen-vragen.

Lees verder op p. 8 en 9.

VERDER IN DIT NUMMER:

- DUIITS IN OPMARS 2
- BUIS VOOR DE PLASSERS 3
- BLOTE DIEF MET VIS IN BROEK 4
- OOSTERLINCK INGENESTELD 6
- GEILE KICK IN MANCHESTER 10
- EELT OP DE TRAPPERS 11
- HIEP, HIEP TEGEN DE GRIEP 15
- NATTE DROOM VAN STADSWACHT 16

Veto:
al 30 jaar
overbegroot

(advertentie)

GROEPT
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be
ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

Op een driftig drafje

Het Westen draaft door. Of nauwkeuriger gesteld: we worstelen met onze eigen ideeën, onze verlichte wortels. We eisen van iedere regering dat de mensenrechten - met grote m - gerespecteerd worden. Zo wordt de democratie gepredikt en zo nodig *manu militari* ingevoerd. Tot dusver niets aan de hand: de politieke klasse acht mensenrechten immers universeel geldend, ook voor wie er niet achter staat. Bovendien vormde er zich na de Tweede Wereldoorlog een internationale gemeenschap met een uitdijend forum waarin steeds meer landen de democratie als basis voor een goed staatsbestel zagen. Gesteld dat George Bush jr. zijn oorlog was begonnen om een democratie te installeren in Irak, zouden we hem daarbij graag aangemoedigd hebben.

Het wordt al minder koosjer wanneer het Westen verder gaat dan louter de mensenrechten profeteren. Bijvoorbeeld door zonder enige vorm van schaamte te beginnen *schoonmoederen* in het binnenlands beleid van andere landen. Zo wil Turkije overspel in het strafrecht schrijven om via een publieke straf familiewraak - in het oosten van het land een nijpend probleem - tegen te gaan. Turkije wil dus niet, zoals het ons vaak wordt voorgesteld, de vrouw discrimineren. Maar het cliché van de achterlijke moslimstaat die haar vrouwen knecht is ondertussen opnieuw bevestigd. Dat Turkije een scheiding van Kerk en Staat kent, waarop zelfs Chirac zou geilen, en het land is dat de hoofddoek verbiedt, is dan snel vergeten.

De Turkse regering schendt op geen enkele manier de mensenrechten door deze aanpassing van hun strafrecht. Toch voelde Karel de Gucht (VLD) zich geroepen flink te protesteren, waarbij hij gemakkelijks halve vergat dat België overspel strafrechtelijk vervolgde tot 1987. Ook vandaag bestaat in het Belgische Burgerlijk Wetboek nog altijd *echtscheiding met schuld*. Mogen de Turken binnenkort ook hun zegje doen over de superboetes van Anciaux of de overbevolking van onze gevangenis? Turkije schendt geen universeel geldende wetten, noch de menselijk waardigheid met haar ondertussen alweer ingetrokken wetsvoorstel. Mag een land nog zijn eigen rechtssysteem vormgeven of zijn de Turken te primitief om daar alleen over te beslissen?

Is dat het? Draven we daarom door? Omdat we overijverig en een tikkeltje bemoeizuchtig zijn? Neen, we draven door omdat we in elke beslissing van *achterlijke landen* een bedreiging van onze waarden zien, ook al gaan we er zelf met de grove borstel door. De acties van de regering Bush kent iedereen al, maar afgelopen week behandelde ook het Britse Hogerhuis een klacht van negen personen die - beschuldigd van terrorisme - geen recht hadden op een proces. De *Anti-Terrorism, Crime and Security Act* schrappt het recht op een proces voor personen die beschuldigd worden van terrorisme als de regering bepaalt dat *the scale of the threat* groot genoeg is. Deze vaststelling is haast surrealistisch als men weet dat dit gebeurt in het land van de *Habeas Corpus Act*. Deze bepaling stelde in 1679 - lang voor er sprake was van Immanuel Kant of Universele Rechten - dat niemand plots als schuldig kon worden opgesloten, maar de gevangenneming enkel een aanloop kon zijn tot een proces. De beruchte Act was een resultaat van een intuïtief ethisch aanvoelen dat iedereen recht heeft op bewegingsvrijheid. We zijn nu meer dan driehonderd jaar verder en de klok is teruggedraaid. De vraag is: wie is er dan het minst verlicht? De Britse regering, die het recht op bewegingsvrijheid en een eerlijk proces afschaft, of de Turkse, die overspel strafbaar maakt. En wie heeft er bijgevolg het meest recht de ander terecht te wijzen? We hopen maar dat de landen die we onze waarden proberen opleggen daar niet te slaafs gehoor aan geven. Want dan zullen we inderdaad stevige kritiek te verwerken krijgen op al onze kleine en minder kleine fouten. En geen politicus die daar op zit te wachten.

Bram Delen & Gijs Van Gassen

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	■									■
2					■					
3								■		
4							■			
5		■				■				
6					■				■	
7				■						
8			■							
9						■				
10	■									■

Over de kwaliteiten van de volgende rector tasten we natuurlijk nog in het duister. Die van de huidige, de illustere rector O, staan natuurlijk als een paal boven water. Daarom is het voor kandidaat-rectoren van het opperste belang op aan de de huidige rector gelieerd te worden - of nog beter: zijn steun te verwerven.

Tot dat besluit kwamen zowel Thys als Vandevenne ongeveer gelijktijdig, elk in hun eigen bureautje. En vervolgens gingen hun nijverige breinen aan de slag om plannen te ontwerpen om de schijnbaar zo onontbeerlijke steun van rector O te verwerven...

Rector O lag op dat moment rustig te genieten van zijn siësta. In een foielelijke porseleinen asbak met een gewicht van ongeveer zeven kilo liet een dikke sigaar dure rookwolkes naar boven kringelen, en op een klein schaalje ernaast lagen enkele naar amandel smakende kruimeltjes en vegen crème-au-beurre, resten van een smakelijk *patéke* waarmee rector O zijn innerlijke zelf had vertroeteld. Met zijn kousen op het bureaublad en zijn bretellen en *plastron* lossen dan esthetisch verantwoord zat rector O lui onderuitgezakt te genieten van de zoetgevooisde Céline Dion, wier wondermooie melodieën via een enorme hoofdtelefoon zijn adellijke oren verweenden.

Dit vredige tafereeltje werd bruut verstoord door een aandringend geklop op de mahoniehouten deur. De rector keek verstoord op, zuchtte eens diep, en deed zijn Schots geruite pantoffels aan. Hij slofte naar de deur terwijl hij zijn bretels weer in het gareel probeerde te krijgen, en gluurde door het spionnetje wie die ongenode gast wel mocht zijn. Veel wijzer werd hij daar niet van, want een enorme bos bloemen versperde het zicht. Toen de rector de bos bloemen wou binnenlaten, bleek Vandevenne erachter schuil te gaan. Met enig wrikwerk wist Vandevenne de gigantische ruiker naar binnen te werken. "Wel? Wat vindt ge ervan? Dat is om u te bedanken voor uw jarenlange belangeloze inzet. Ferm hé!" sprak Vandevenne, terwijl hij protserig poseerde naast de gigantische hoop groen. "Ferm? Vindt gij dat ferm? En dat het chrysanthen zijn heeft natúúrlijk niets te maken met mijn nakend vertrek. Van mijn erf, gij hypocriete charmeur!" Rector O gooidde Vandevenne buiten, en sloeg de deur hard dicht. Kwaad grommend slofte de rector terug naar Céline Dion.

Maar nauwelijks had hij zijn bretellen weer laten vieren, of er werd opnieuw op de deur gebonkt. Woest veerde de rector weer op, trok zijn bretellen weer strak en beende nijdig naar de deur die hij wild opentrok. Even vroeg rector O zich af hoe een chocoladetaart ter grootte van een jong kalf op de deur kon kloppen, maar dat mysterie werd snel opgeklaard door een olijk grijnzende Thys die tevoorschijn kwam vanachter het monsterlijke gebak.

"Wel? Wat vindt ge ervan? Dat is om u te bedanken voor uw jarenlange belangeloze inzet. Ferm hé!" sprak Thys, terwijl hij protserig poseerde naast de gigantische hoop bruin. "Ferm? Enorm ferm ja! Vraag eens aan mijn weegschaal hoe ferm dat is!" Met die woorden joeg een razende rector de ontredder Thys buiten, en belde vervolgens zijn secretaresse.

"Hierzie Jeanine, een bloemeke en een taart om u te bedanken voor uw jarenlange belangeloze inzet. Wat vindt ge ervan? Ferm hé?"

Paul-Henri Giraud

Duits populairder dan gedacht

Graag gaf ik een korte reactie op het artikel "Inschrijvingsaantallen aan de K.U.Leuven. Tellen tot veertien" in *Veto* van 4 oktober. U schrijft: "Letteren is een zeer aparte faculteit (...) Dit jaar werder er (...) grote veranderingen doorgevoerd. (...) Het grote verschil zit natuurlijk in de bachelor Taal- en Letterkunde. (...) De populairste taal binnen deze bachelor blijkt Engels, gevolgd door Nederlands, Spaans en Frans. Dan volgen Latijn en Italiaans. Duits en vooral Grieks zijn minder populair."

Als u de 'populariteit' van een taal kwantitatief definieert - wat ik aanneem - is de bewering in het citaat niet correct wat het Duits betreft. Volgens de laatste inschrijvingscijfers zijn er in Leuven zowel voor Latijn als voor Duits 39 eerstejaarsstudenten, en 38 voor Italiaans. Voor Leuven en Kortrijk samen blijft Latijn (uiteraard) op 39, Italiaans stijgt tot 43 en Duits tot 59. In vergelijking met vorig jaar betekent dat voor Duits een stijging met 10%, weliswaar in een andere verdeling tussen Leuven en Kortrijk.

Prof. Luk Draye

Horizontaal

1 Leuvense korpschef 2 Hopelijk vertrekt ze met de oude man op de zee - Spitsbroeder van Garfunkel 3 Binnenlands - Muzieknoet 4 Die moeten we volgens Jezus helpen - Engelse erwt 5 Stel ribben - Vervoersmiddel 6 Gast - Vriendje van Janneke 7 Inhoudsmaat - Vriendje van Filiberke 8 Man met de banjo - Zit achter het loket 9 Failliete reus - Bijbelse reus 10 Om

Verticaal

1 Etentje 2 Bovenmenselijke kracht - Wijst 3 Moet je doen alvorens de zorba te dansen - Noot 4 Keizer die erg bekend is bij honden - Daar staat men niet graag op 5 Kunstwerk - Italiaans broodje 6 Achtervoegsel - Plaag 7 Bevel - Met de vinger tegen het hoofd duwen 8 Lumen - Zwak schepsel 9 Tweewieler - Hoe Bush in prime time IAEA uitsprak 10 Bezigheid van huismoeders en lichtekooien

Dries De Smet

Alma wordt knusser en duurder

Alma blijft zich naarstig hervormen. De studentenrestaurants zetten hun imagocampagne verder, maar kruiden het nieuwe academiejaar tegelijk met een nieuwe prijsstijging. Die maatregelen lijken vruchten af te werpen, want Alma verwacht voor het eerst in jaren een kleine winst.

Wim Gemoets

Sommige studenten hebben het misschien al gemerkt: de 'middelste' maaltijden bij Alma zijn lichtjes — zo'n vijf á vijftien cent — duurder geworden. Samen met de studenten is de directie van Alma overeengekomen deze prijzen aan de index aan te passen. De loonkost stijgt immers en ook de prijs van de ingrediënten volgt de index. De bedoeling van deze prijsstijging is dan ook

om Alma gezond te houden. Wordt de indexatie uitgesteld, dan zou er over enkele jaren wel eens een forse prijsstijging kunnen aankomen, lijkt de redenering. Aan de goedkoopste en duurste maaltijden werd vooralsnog niet geraakt. Tegelijk werd ook het aanbod van de goedkoopste maaltijden uitgebreid.

Een soortgelijke indexatie zal vanaf nu jaarlijks onderzocht worden. Jef Van Eynde, de nieuwe directeur van Alma: "In overleg met de studenten gaan we bij het begin van elk academiejaar na hoe we onze kostenstructuur gezond kunnen houden. Alle diensten waarvan we gebruik maken, rekenen de indexatie namelijk voluit door. In het ergste geval kan dit een jaarlijkse indexatie betekenen."

Ondertussen zal Alma ook nagaan hoeveel je in andere Leuvense restaurants betaalt. "We willen gewoon weten wat er zoal in onze omgeving gebeurt. Niet-studen-

ten moeten namelijk de normale prijs betalen en daarom willen we weten hoeveel de Leuvense horeca aanreken. Het is niet de bedoeling dat wij onze maaltijden tegen dumpingprijzen op de markt storten. Dat zou oneerlijke concurrentie zijn," aldus Van Eynde. Dit onderzoek kan dus de prijs voor niet-studenten beïnvloeden, maar niet de prijs die studenten betalen.

Lollig

Ondanks deze prijsstijging zetten de studentenrestaurants hun imagocampagne gezwind verder. Die campagne past niet alleen in de strategie van 50 jaar Alma, maar kan ook de herstructurering netjes in de verf zetten. Op deze manier hoopt Alma meer volk te lokken en van haar referimago af te raken.

Het is immers de bedoeling van alle Alma's gezellige ontmoetingsplaatsen te maken. Van Eynde is er gerust in dat deze strategie een kentering kan teweeg brengen: "De Alma's vormen eigenlijk een unieke plaats. Je bent er niet verplicht om te verteren, maar je kan er bijvoorbeeld ook gewoon met vrienden afspreken. Ondertussen moeten wij de Alma's natuurlijk wel openhouden en voor die mensen zorgen. Daarom willen we ook een meer gezellige sfeer creëren en meer 'lollige' initiatieven ondersteunen die los van het eten staan. Maar ik denk wel dat deze veranderingen ons succes kunnen brengen."

Een eerste stap in die richting is natuurlijk *party at alma*, of kortweg P@lma. Het feest op zich lijkt alvast een succes te worden. "Er zijn momenteel al 7000 tickets de deur uit. De dag van het grote feest zelf verwachten we maar liefst 10.000 mensen", aldus de Alma-directeur. Toch is, of beter was, P@lma geen risicooloze onderneming. Normaal gezien wordt de mega-fuif volledig gedekt door de sponsors. Mocht er toch iets mis gegaan zijn, kon Alma voor maximaal 65.000 euro opdraaien. Van Eynde ziet P@lma desondanks als "een berekend risico

dat goed is uitgedraaid."

Op de openingsreceptie van P@lma wordt er overigens nog een ander initiatief aangekondigd: de vernieuwing van Alma2. Hiermee wil Alma in de eerste plaats haar restaurants een nieuw en gezelliger elan bezorgen. Zo moet Alma2 een plaats worden waar je ook kan studeren of waar 's avonds kringactiviteiten of concerten georganiseerd kunnen worden. Voor de financiering van dit project staan zowel Alma als enkele nieuwe sponsors in. Alma zelf zal 250.000 euro investeren en momenteel lopen er onderhandelingen met enkele potentiële sponsors, zoals InBev, het voormalige Interbrew. Die sponsors zullen meestal met reclame vergoed worden, waardoor ze op een bescheiden manier in de Alma's zichtbaar zullen zijn.

Ten slotte zal je in de heel nabije toekomst ook filmtickets tegen vijf euro kunnen kopen. Alma is namelijk met Kinopolis een overeenkomst aangegaan, die dat mogelijk moet maken. "Het is voor beide bedrijven een win-winsituatie", zo stelt Van Eynde. "Ons kost het niks en we hopen op deze manier toch meer studenten naar Alma te lokken."

Winst

De herstructurering van Alma lijkt alvast haar eerste vruchten af te werpen. Het aantal verkochte maaltijden daalt al enkele maanden niet meer, maar stagneert. In maart kregen de restaurants zelfs een immens aantal bezoekers over de vloer en ook de twee eerste weken van het academiejaar waren alvast veelbelovend.

Dit groeiend aantal bezoekers reflecteert zich voor het eerst in jaren ook in winstcijfers. Een voorlopige prognose stelt een bedrag van 150.000 euro voorop. Dat geld wil Van Eynde in de eerste plaats herinvesteren in enkele prioritaire zaken, zoals vernieuwde keukens.

FAKBAROVERLEG MET POLITIE, STUDENTENSCHEPEN EN BEWONERS VAN TIENSESTRAAT

Minder licht, meer water en plasbuizen

Sinds het academiejaar 1999-2000 vindt er jaarlijks een fakbaroverleg plaats. Uitbaters, bewoners, politie en studentenschenen discussiëren er met elkaar omtrent de overlastproblematiek. Deze vergadering was noodzakelijk na de concentratie van verschillende fakbars in de Tiensestraat. De straat groeide hierdoor uit tot een alternatief uitgaanscentrum.

Michel Segers

Na vijf jaar fakbaroverleg daalden de interventies, gelinkt aan fakbaroverlast, van 208 in 1999-2000 tot 150 in 2003-2004. De grote vissen hier zijn Dulci en de Waaiberg. Deze cijfers geven weliswaar een vertekend beeld, aangezien de communicatie tussen omwonenden en de fakbarverantwoordelijken steeds verbeterde. Zowel voor bewoners als voor fakbars betekent deze rechtstreekse dialoog een grote vooruitgang. De omwonenden moeten niet wachten op de patrouille en de feestjes in de studentencafés hoeven niet verstoord te worden door de *flikken*. Om dit bemiddelingskanaal nog beter te laten werken zal elke fakbar een eigen gsm-nummer hebben. De oproepen van de fakbar-gsm zullen worden beantwoord door de fakbarsteward van dienst. Deze steward zal in de toekomst trouwens een *overlastbemiddelaar* genoemd worden en krijgt tevens een eigen statuut.

Na de mislukte *sluitingsstunt* van

Louis Tobback werkte men achter de schermen al aan een andere oplossing. Nadat zowat iedereen in Leuven Tobback pensioensgerechtigd achtte, nam hij gas terug maar brak niet. Maatregelen voor overlastbeperking zijn immers een van de topprioriteiten in een studentenstad als Leuven. De nakende rechtstreekse burgemeesterverkiezingen indachtig moest er een minder streng alternatief bedacht worden. De nachtvergunning was geboren.

Het nieuwe paraple van de overlastmaatregelen betekent eigenlijk een uitgebreide muziek- en exploitatievergunning. Vroeger moesten alle cafés, en dus niet alleen de fakbars, sluiten tussen 2 uur 's nachts en 5 uur 's morgens. Met de nachtvergunning zullen de cafés 24 uur lang hun zaak mogen openhouden. Alvorens cafés deze vergunning verkrijgen, worden zij onderworpen aan een onderzoek waarbij onder andere de muziekinstallaties vermeld worden. Wanneer er problemen rijzen rond een bepaald café dan kan deze nachtvergunning worden ingetrokken door de burgemeester.

Samenscholing

Hierdoor vervalt men terug in het oude systeem. Nu ja, dat oude systeem was reeds lang voorbijgestreefd. De politie knijpt al jaren een oog dicht en gedooft dat cafés heel de nacht open zijn. De impact van deze maatregel zal dan ook in grote mate afhangen van de kordate aanpak van onze burgemeester. Het kan dus zijn dat uw

geliefde café (tijdelijk) zijn deuren zal moeten sluiten tussen 2 en 5 uur 's nachts indien de burgemeester vindt dat bepaalde praktijken niet door de beugel kunnen. Praktijken als daar zijn: samenscholingen, het weigeren van bepaalde personen omwille van hun klederdracht... De nachtvergunning moet nog wel worden goedgekeurd door het provinciebestuur.

Om in de toekomst een nieuwe concentratie van fakbars of cafés te vermijden wordt er gewerkt aan een horecabeleidsplan. De politie en studentenschenen Denise Vandervoort durfden echter geen datum kleven op dit nieuwe ruimtelijke orderingsplan.

Fietsenrekken

Voortaan zullen kleine delicten als wildplassen, vuilniszakvoetbal en belletje trek niet meer strafrechtelijk vervolgd worden. Op deze kleine vandalenstreken zullen voortaan administratiefrechtelijke boetes staan tot 247 euro. In plaats van bestofte processen verbaal op het parket zullen deze boetes sneller en gemakkelijker geïnd worden. De politie hoopt hiermee een afschrikkingseffect te veroorzaken om de intussen als normaal beschouwde studententmanieren een halt toe te roepen.

Binnenkort zullen er ook nieuwe fietsenrekken gezet worden in de Tiensestraat. Alleen wist niemand juist waar deze dan zouden staan.

Na het exposé van de politie was er een discussie tussen de bewoners en de café-

uitbaters van de Tiensestraat. Wat opviel was dat beide partijen elkaar al goed kenden en wederzijds respect toonden. Eén van de conclusies was dat het lawaai niet meer zozeer van de fakbars zelf komt maar van het straatlawaai in de Tiensestraat. De politie hoopt door de nieuwe sensibilisatiecampagne met bijhorende studentencode (*Veto 2*) deze moeilijk te bestrijden overlast in te perken.

Dorpel

De bewoners begrepen ook niet goed waarom de wijkagent van de Tiensestraat niet aanwezig was, aangezien hij de verzuchtingen van de bewoners het beste kent. Ook vonden ze het onbehoorlijk dat alleen de fakbars vertegenwoordigd waren op de bijeenkomst, omdat het vaak niet alleen de studentencafés zijn die voor overlast zorgen.

Tot slot nog enkele ludieke voorstellen van bewoners: een ervaren bewoonster vond dat bij het kuisen van de dorpel er wel eens wat meer water zou mogen worden gebruikt. Psychologisch pienter verwoordde dan weer iemand dat bij het dimmen van de lichten de studenten minder zouden roepen, begrijpe wie begrijpen kan. Of nog, dat bij het verlaten van de keet een plasbuis zou worden overgemaakt aan behoeftige personen. Maar dat is misschien een idee voor een conceptfuif in één of andere fakbar...

Kissebissen over Brussel-Halle-Vilvoorde

Voor het openingsdebat van het Liberaal Vlaams Studentenverbond (LVSU) van afgelopen dinsdag was aula Pieter De Somer zo goed als volgelopen. Onder leiding van VRT-journalist Marc Vandelooverbosch spitste het debat zich toe op de onderwerpen DHL en de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde. Het debat maakte nog maar eens duidelijk hoe verdeeld de verschillende Vlaamse partijen over die kwesties zijn.

Ralf Eicker & Elise Kuit

Op de affiche stonden Pieter De Crem (CD&V), Bart De Wever (N-VA), Caroline Gennez (SPA), Bart Somers (VLD), Vera Dua (Groen!) en Freddy Van Gaever (Vlaams Blok). Pieter De Crem, Caroline Gennez en Vera Dua lieten zich echter vervangen door respectievelijk Hendrik Bogaert, Saïd El Khadraoui en Eloi Glorieux. Op vraag van moderator Vandelooverbosch om een oplossing aan te reiken voor het DHL-dossier hielden alle debaters lange monologen. Een concrete oplossing kreeg het publiek echter niet te horen. Zo opperde Bogaert dat de Vlaamse regering als enige onderhandelaar met DHL zou moeten optreden en dat enkel specialisten terzake aan het woord zouden mogen komen. "Wie er niets vanaf weet, zou beter zwijgen", vond Bogaert. Voorts pleitte Bogaert voor eerlijke communicatie met de burgers. Daarmee bedoelde hij dat men de realiteit onder ogen moet zien en aanvaarden dat Zaventem nooit de 'gouden medaille' kan behalen: het Europese hoofdkwartier van

DHL worden ligt niet binnen het bereik. Het maximaal haalbare is één van de Europese verdeelcentra blijven met een beperkte toename van banen.

Hogesnelheidstrein

Somers sloeg een mea culpa over de problematiek rond DHL. Volgens hem is die te wijten aan de ongeremde drang van de VLD om extra jobs te creëren. Hij verweet in één adem de CD&V een gebrek aan initiatief om tot een oplossing te komen. De Wever zag het breder en trok de lijn door naar de nachtvluchten. Hij herinnerde eraan dat het voormalig minister van Mobiliteit, Isabelle Durant, was die een concentratiemodel voorstelde en die nachtvluchten wilde verbieden. Hierop pikte Glorieux in door te hameren op de negatieve gevolgen voor de gezondheid van de omwonenden van de luchthaven. Bovendien meende hij dat de economische schade even groot zou zijn als de economische meerwaarde, mochten er meer nachtvluchten komen. Hij verweet DHL dat het de verschillende regeringen tegen elkaar zou opzetten, en hij gaf het bedrijf nog een veeg uit de pan door het een model van neoliberale globalisering te noemen.

El Khadraoui had duidelijk geen kaas gegeten van dit onderwerp, wat hij ook toegaf. Hij vertelde dat hij zijn standpunt baseerde op informatie uit de media. Bijgevolg kon hij zijn mening niet overtuigend formuleren. Van Gaever daarentegen kon als voormalig Europees raadgever van DHL en ervaringsdeskundige in de luchtvaartsector uitpakken met veel zakelijke kennis, wat een meerwaarde in het debat betekende. Hij zei dat DHL het moeilijk zou kunnen krijgen door de con-

currentie met de hogesnelheidstrein en door een eventuele langere staking van het Belgisch personeel. Naar zijn mening is de verhuizing van DHL naar Duitsland al beslist, wat hoe dan ook een verlies van banen zal betekenen.

Gekissebis

Bij het tweede onderwerp van de avond, de splitsing van de kieskring Brussel-Halle-Vilvoorde liepen de gemoederen soms hoog op. Vooral tussen Somers en De Wever was er heel wat gekissebis. Voor de VLD was de communicatie met de Franstaligen de uitdaging die men moest aangaan, omdat volgens Somers daar de oplossing van het probleem lag. Hij hamerde op een doorbraak in het dossier, niet omdat het belangrijk is om de 'beste Vlaming van de klas' uit te hangen, maar na veertig jaar een daadwerkelijke oplossing van het probleem te vinden. De Wever benadrukte dat de oplossing in feite binnen handbereik ligt, omdat in het Vlaams regeerakkoord maatregelen zijn opgenomen wanneer de Franstaligen zouden dwarsliggen. Hij vond ook dat het hoog tijd werd voor een doorbraak, en dat het onderlinge geruzie tussen de Vlaamse partijen moest stoppen.

In scherp contrast met de gedrevenheid van Somers en De Wever in dit onderwerp stond de gelatenheid van Glorieux. Hij relativeerde de splitsing: Groen! is wel degelijk voor, maar "als dat de problemen zijn in België, dan gaat het toch zo slecht niet in ons landje" aldus Glorieux. Bogaert bleef op de vlakke en El Khadraoui kwam ook op een consensus met de Franstaligen uit. Van Gaever ten slotte herhaalde het traditionele Vlaams-Blokstandpunt: Vlaanderen onafhankelijk en voor één keer alle Vlamingen samen op één lijn. Dan zouden alle problemen wel opgelost geraken.

Na het verplichte vragenronde was de debatavond afgelopen en traden uw reporters met de herinnering aan een bij momenten hevig, maar al bij al weinig verrijkend debat de donkerblauwe Leuvense nacht tegemoet.

(foto LVSU)

Freddy

door Sh3L14C

www.shellac.be

KORT•KORT•KORT•KORT•KORT•KORT•KORT•KORT•KORT

Fris aan de vis

Tijdens een verhoor trok een man vorige week doodleuk zijn kleren uit. De man was door een winkelier in de Brusselsestraat beschuldigd van diefstal. De winkelier trachtte de nog aangeklede man aan de kassa te stoppen, maar de dief vervolgde zijn weg en trok richting café. Toen de politie arriveerde en de betichte de toelating voor een fouillering vroeg, kleepte de man zich uit en liep naakt de openbare weg op. Ter ontuchtering werd de zedenloze winkeldief dan maar naar het politiekantoor overgebracht. Voor de volledigheid: de gestolen waren, een kilo vis en een pot saus, verborg hij in zijn broek.

Hugo de uil

Of korpschef Hugo Michiels de dief op het politiekantoor met open armen ontving, valt te betwijfelen. Al zitten ze wel een beetje in

hetzelfde schuitje: ook Michiels staat in zijn blootje. De Leuvense opperflik veroorzaakte in augustus 2003 in dronken toestand — 1,42 promille om exact te zijn — een ongeval met zijn dienstwagen. Michiels trachtte hierna zowel het slachtoffer als de ter plaatse gekomen agenten te intimideren om er geen zaak van te maken.

Het mocht niet baten: de politierechtbank veroordeelde Michiels tot een boete van 1.000 euro wegens dronken rijden en trok het rijbewijs voor twee maanden in. In beroep werd de boete door correctionele nog verhoogd tot 2.000 euro. Bevoegd minister van Binnenlandse Zaken Patrick Dewael (VLD) voegde daar nog eens een schorsing van twee maanden aan toe. Nu gaat de Leuvense korpschef echter in cassatie tegen zijn veroordeling wegens dronkenschap zodat de schorsing en de opgelegde schadevergoeding worden uitgesteld. Ach, hij heeft toch niet staan wildplassen of gevuilnisvoetbald, want dát is natuurlijk erger dan

met 1,42 promille alcohol in je bloed door Leuven te rijden.

Nog een dader gevat

De Faculteit Toegepaste Wetenschappen reikt deze week woensdag drie eredoctoraten uit. Het gaat om facultaire eredoctoraten, de prestigieuzere universitaire eredoctoraten volgen begin februari tijdens het Patroonsfeest. Daarvoor werden de Spanjaard Manuel de Sola-Morales, de Deen Ole Fanger en de Zweed Lennart Ljung dus niet weerhouden. Architect de Sola-Morales springt het meest in het oog: hij ontwierp de nieuwe Leuvense stationsbuurt.

Wat erg voor Leo

Het is dan toch niet Leo Delcroix (CD&V) geworden die de Raad van Bestuur van het LUC zal voorzitten. Niet dat de nieuwe voorzitter Theo Kelchtermans (idem) onbes-

proken is, maar aan Delcroix' geurtje kan hij toch niet tippen. Eerste opdracht voor oud-minister en huidig kamerlid Kelchtermans is de naamswijziging van het LUC in 'Universiteit Hasselt', dat bekt nu eenmaal beter ginds achter Diest.

El Marketico

De plakploegen waren even in de war toen vorige week niemand minder dan wandelend aanplakbord Jean-Marie Pfaff naar Leuven afzakte. Maar wat moest Jean-Aliplast-Marie vaststellen? Leuven heeft geen groot voetbalstadion en bijhorende eersteklasser. Een groot gemis inderdaad, we vloeken er op de redactie elke dag over. Nog een wreveltje: de vele Leuvense eenrichtingsstraten. We geven het door aan Hugo.

(bd)

Strijd tegen de politieke apathie

In de reeks Walker vs Forbes, naar aanleiding van de nakende presidentsverkiezingen in de VS, belichten wij elke week een aspect van het imperium aan de overkant van de Grote Plas. Vorige week vond je een overzicht van het Angelsaksische hoger onderwijsmodel, deze week schetsen we een beeld van het politieke bewustzijn bij de Amerikaanse student.

Herman Loos

Studenten vormen steeds een belangrijke stem binnen de samenleving. Vele maatschappelijke omwentelingen kregen vorm binnen de studentenmilieus, zoals bijvoorbeeld de gebeurtenissen van mei '68, waarmee het huidige establishment ons nog steeds tot vervelens toe doodslaat. Studenten zijn sociologisch gezien een progressieve en kritische groep die over een uitgebreid arsenaal aan kanalen beschikt om haar stem te laten horen. Dit feit maakt studenten een interessant segment om achter je te hebben.

geldt eveneens voor studenten, die vaak als *politiek apathisch* worden bestempeld. Bij het jonge kiespubliek zijn met andere woorden nog veel stemmen te winnen.

Verlosser

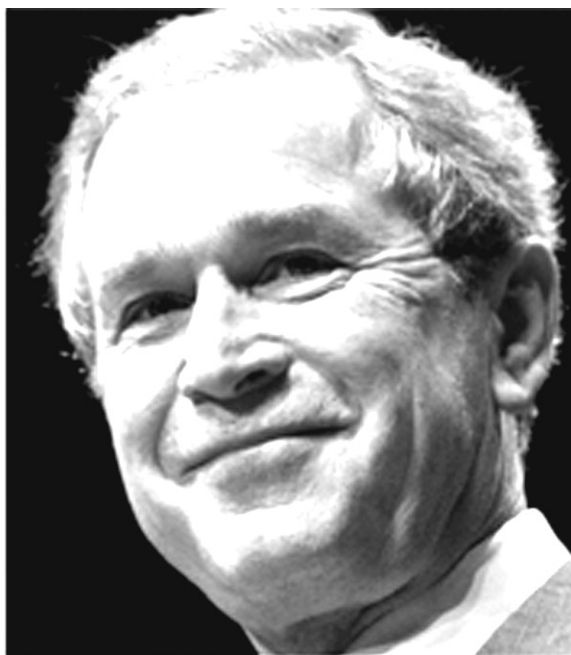
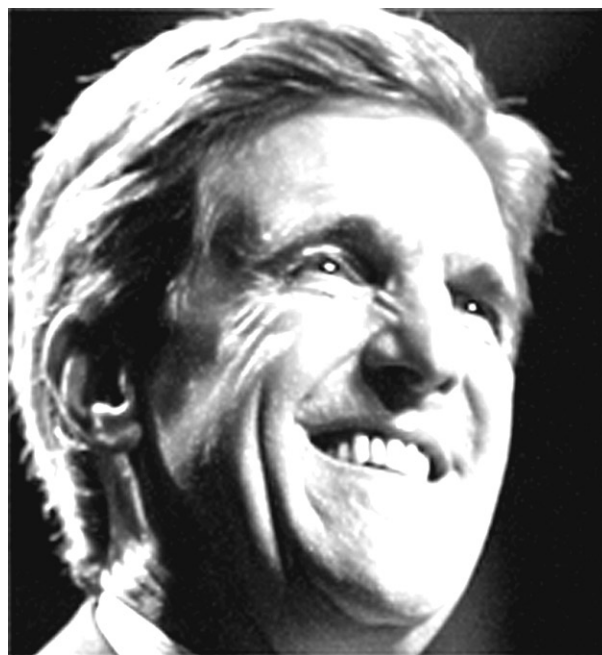
Campagnes zijn er bijgevolg niet enkel om kiezers te overtuigen voor een bepaalde kandidaat te stemmen, maar in de eerste plaats om überhaupt te gaan stemmen. Een stemgerechtigde Amerikaan moet zich eerst als kiezer laten registreren en daarna effectief gaan stemmen. Deze procedure kost extra tijd en moeite en in combinatie met een afname van de politieke interesse bij de bevolking zorgde dit voor een absoluut dieptepunt bij de vorige twee presidentsverkiezingen, toen minder dan de helft van de stemgerechtigden opdaagde. Verwacht wordt echter dat de opkomst nu opnieuw licht zal stijgen wegens de actuele politieke polemiek en de bikkelharde, ongenueerde campagnevoering tussen de kandidaten, die overigens weinig gesmaakt wordt door de vele studenten.

Toch zijn er volgens politicologen weinig nationale thema's die studenten echt

ongunstig economisch beleid voert voor de laagste klassen. Kerry is een eerder stijve, grijze figuur die onduidelijk blijft over zijn standpunt in de oorlog tegen het terrorisme, maar met meer verstand van sociale politiek en internationale samenwerking. Zijn sterkste punt maar tevens zwakke plek is echter dat hij vooral wordt aanzien als de *anti-Bush*, niet de ideale president van de machtigste natie ter wereld maar tenminste beter dan Bush en op dit moment het enige alternatief. Omwille van deze laatste reden wordt Kerry zowat door de wereld op handen gedragen, in de VS zelf wordt hij minder als een *verlosser* gezien.

Wereldtoneel

Het actieve politieke leven op de studentencampus neemt eveneens een andere vorm aan dan die bij ons. Waar het hier de gewoonte is dat politieke studentenverenigingen niet rechtstreeks verbonden zijn met een partij, hoewel ze natuurlijk een bepaalde levensbeschouwelijke visie delen, bestaan in de VS geledingen van zowel Republikeinen als Democraten aan de universiteiten. Amerikanen zijn ook sneller

Onderzoek naar kiesintenties wijst uit dat studenten gewoonlijk meer links stemmen dan de gemiddelde bevolking. In de VS stemmen dus meer studenten op Democraten dan op Republikeinen. Jonge mensen zijn sowieso minder geneigd om conservatief te stemmen, hoewel ze in de VS rechtser zijn dan in Europa. In recente polls verklaart iets meer dan vijftig procent van de kiezers onder de studenten op John Kerry te gaan stemmen tegenover een dikke vijftig procent op George Bush Jr, hoewel sommige Republikeinse bronnen het tegenovergestelde beweren.

Prominent

In de huidige campagne, waarin beide kandidaten ongeveer op evenveel steun van de bevolking lijken te kunnen rekenen, maakt dit het jonge publiek enkel interessanter. Jonge stemmers zouden immers het verschil kunnen maken bij de verkiezingen, en daarom wordt door de twee kampen meer dan de gebruikelijke aandacht besteed aan jonge kiezers. Zo worden er spots getoond op jongerenzenders als MTV, verschijnen de kandidaten in populaire talkshows en worden hun kinderen prominent in beeld gebracht om vaders zogenaamd hipper te tonen. In de VS bestaat immers geen opkomstplicht zoals in België en de leeftijdscategorie 18-24 jaar haalt traditioneel de laagste scores bij de opkomstcijfers voor de verkiezingen. Dit

boeien en aanzetten tot politieke participatie. De oorlog in Irak heeft slechts een beperkte impact. Er zijn de laatste tijd weliswaar een aantal studentenprotesten geweest, maar die zijn eerder anti-Bush dan pro-Kerry en hun netto-effect voor de verkiezingen is onduidelijk, aangezien het de Bush-aanhangers sterkt in hun roep om een daadkrachtige president, die zij in de persoon Kerry niet herkennen. Een tweede aandachtspunt bij studenten zijn de recente programma's gericht op scholen om meer jongeren uit minderheden in te schrijven, een actie die opnieuw voor- en tegenstanders heeft. Een laatste heikel punt is de economie, maar de bekende slogan "it's the economy, stupid", waarmee Bill Clinton in 1992 vader Bush aanpakte, heeft veel aan potentieel ingeboet. Volgens de meeste Amerikanen, ook studenten, is het niet de economie maar de nationale veiligheid die momenteel doorslaggevend is. Deze thema's lijken dus vooral de polarisatie te vergroten tussen beide kampen, maar doen weinig mensen van kamp wisselen.

Beide kandidaten mogen overigens in de hele wereld om dezelfde redenen op sympathie rekenen. In reacties van studenten in de aanloop naar de verkiezingen wordt Bush gezien als iemand die daadkrachtig optreedt in de oorlog tegen het terrorisme, een fiere patriot en een goed christen, die echter weinig blijk van intelligentie geeft, zeer afhankelijk is van allerlei bedrijven en organisaties en een

dan Europeanen geneigd hun partijvoorkeur uit te spreken, die ze bij de registratie als kiezer reeds kunnen opgeven.

Beide partijen zijn zeer aanwezig op de campus. Zo hielden ze acties waarbij studenten zich als kiezer konden registreren, een zoveelste poging om de bureaucratiese rompslomp voor de kiezer te vereenvoudigen. Zowel Republikeinen als Democraten zijn zich immers zeer bewust van het belang van deze verkiezingen en verklaren dat ze vooral zoveel mogelijk stemmers willen zien opdagen. "Het is beter om voor iemand te stemmen, gelijk wie, dan helemaal niet te stemmen", zoals een Republikein student het verwoordt. Daarom wordt het politieke debat op de campus zoveel mogelijk gestimuleerd.

Dit alles maakt in ieder geval dat er meer over politiek wordt gepraat op de campus dan het afgelopen decennium het geval was. Of dit studenten aanzet tot effectief stemmen blijft wel de vraag. De studentenafdelingen van zowel Republikeinen als Democraten zien echter een stijgende interesse onder hun doelpubliek, dat zich eveneens uit in meer engagement binnen de eigen gelederen. Het ziet er dus naar uit dat ook de studenten stilaan klaar zijn om hun presidentskandidaat op het wereldtoneel te stemmen.

First past the post

Verkiezingen in de VS gebeuren op basis van een meerderheidsstelsel. Er zijn twee afzonderlijke stappen te onderscheiden. In de eerste stap wordt binnen elke staat een aantal *kiesmannen* verkozen. Het aantal kiesmannen per staat wordt vastgelegd op basis van de bevolkingsaantallen. De staat Californië heeft er 52, een kleine staat als Vermont heeft er 3. In totaal zijn er 538 kiesmannen, die in bijeenkomst de uiteindelijke president verkiezen. De bijeenkomst van dit kiescollege vormt de tweede stap in de verkiezingen. Deze procedure is eigenlijk een formaliteit, aangezien de kiesmannen gewoon stemmen op de kandidaat die zij vertegenwoordigen.

De stemmen worden per staat geteld en niet opgeteld voor het hele land. De kandidaat die een relatieve meerderheid behaalt binnen een staat, krijgt al zijn kiesmannen achter zich, hetgeen aangeduid wordt als *the winner takes it all*. Op die manier haalt een kandidaat dus een volledige staat binnen, inclusief de tegenstemmen, en wordt de behaalde meerderheid uitvergroet. Zo kreeg Ronald Reagan in 1980 met 51 procent van de stemmen tien keer zoveel kiesmannen achter zich als zijn rivaal Jimmy Carter die 41 procent van de kiezers overtuigde.

Onafhankelijke

Daarom is het ook niet steeds de kandidaat met de meeste stemmen die president wordt. Elke stem die je meer haalt dan deze relatieve meerderheid binnen een staat is immers een 'verloren stem', aangezien ze geen extra kiesmannen oplevert. In het Kiescollege moet een kandidaat wel de absolute meerderheid halen. Dit betekent dat je 270 kiesmannen achter je moet krijgen om president te worden.

Eigen aan dit kiesstelsel is dat het politieke landschap neigt naar een tweepartijstelsel, met eventueel een kleine derde partij die stemmen afsnoept van een van de grote partijen. De stem van zo'n *onafhankelijke* kandidaat lijkt een beetje verloren te gaan, aangezien hij er zelden in slaagt een enkele kiesman voor zich te winnen. Toch kan hij doorwegen in de campagne. Zo is het goed mogelijk dat de VS op dit moment een andere president zouden hebben indien Ralph Nader zich had teruggetrokken bij de vorige verkiezingen en geen Democratische stemmers naar zich toe had getrokken. Kleine partijen komen misschien minder aan bod dan in ons stelsel van evenredige vertegenwoordiging, maar zijn verre van overbodig in het Amerikaanse politieke landschap.

Dillemans, en dan?

De 'strijd' om het nieuwe rektor-schap is begonnen. Nog een half jaar en dan zal rektor Dillemans na twee ambtstermijnen van vijf jaar de staf moeten doorgeven aan een nieuwe uitverkorene. Met mondjesmaat beginnen er op de redactie van Veto namen te vallen van eventuele rektorkandidaten. Echte zekerheden zijn er nog niet, want de officiële kandidatuurstelling loopt tot 10 maart, maar één ding lijkt vast te staan: het zal niet eenvoudig worden om een valabele opvolger te vinden voor Dillemans. We legden ons oor te luisteren in de wandelgangen van de universiteit.

Dat er steeds meer en met steeds meer zekerheid namen circuleren hoeft in feite niet te verwonderen. Het reglement stelt immers dat elke rektorkandidaat moet voorgedragen worden door tenminste zestig stemgerechtigden, twintig uit elk van de drie groepen humane, biomedische en eksakte wetenschappen. Dat impliceert dat men, los van het normale polsen en lobbyen, nu toch al op zoek moet gaan naar steun voor het kandidatuur bij kollega's. Op dat moment beginnen er al namen goed- of kwaadschiks naar boven te komen.

Zwijnerij

Enkele kandidaten tekenen zich al duidelijk af. De groepen Positieve en Biomedische Wetenschappen lijken hun mannetje al klaar te hebben. André Oosterlinck (48 jaar) is huidig groepsvoorzitter van Wetenschappen en docent bij Toegepaste Wetenschappen. Hij houdt zich voornamelijk bezig in het domein van de elektronika, met beeldverwerking en signaalanalyse. Al in januari werd hij getipt als mogelijke opvolger van Dillemans. Hij heeft het voordeel al goed ingenesteld te zijn in de structuren van de universiteit. Hij is sinds 1990 groepsvoorzitter en als dusdanig lid van het Gemeenschappelijk Buro, de Onderzoeksraad en de Raad van Beheer.

Ook van Desiré Collen (51 jaar) wordt al een tijd gezegd dat hij zich verkiesbaar gaat stellen. Collen is bekend geworden met zijn ontdekking van het T-pa, een stof die dient om bloedklonters op te lossen. Hij heeft daar een patent op gekregen en is het produkt met de Collen Research Foundation aan het verzilveren. Collen is ook de meest gerenommeerde kandidaat. Hij kreeg al diverse eredoktoraten en zijn produkt wordt wereldwijd gebruikt, hoewel de aanvankelijke euforie wel wat verdwenen is. Het zeer dure produkt blijkt namelijk niet veel effectiever dan goedkopere alternatieven. Wat er ook van zij, de kandidaatstelling van Collen wekt enige verwondering. Sluit hij door zijn kandidaatstelling als rektor niet de facto zijn carrière als onderzoeker af? "Men heeft mij gevraagd om het wetenschappelijk werk niet op te geven. Ik zal mij gewoon beter organiseren. Ik heb ook een grotere ploeg dan toen ik het allemaal alleen moest doen."

De kandidatuur van Collen valt niet bij iedereen in goede aarde. De studenten lijken bijvoorbeeld niet gediend met een onderzoeker als rektor. De man heeft vooral fundamenteel wetenschappelijke ervaring en op onderwijskundig vlak zou dat zich wel kunnen wreken. Ook het academisch personeel van de zogenaamde 'zachtere richtingen' lijkt eerder afwijzend te reageren op deze man van het kontraktonderzoek;

Binnen Humane Wetenschappen liggen de kaarten anders en is er nog geen duidelijk geprofileerde kandidaat. Wel wordt er druk gespekuleerd. Voorlopig worden er twee

namen genoemd uit de fakulteit Letteren, historicus Emiel Lamberts en romanist Marc Debrock. De carrière van Lamberts (53 jaar) binnen het rektorat loopt nog niet zo lang. Hij werd pas in 1991 decaan van Letteren, maar was wel al directeur van het Kadoc, het Katholiek Dokumentatie- en Onderzoekscentrum. In bepaalde dossiers, de fakbars bijvoorbeeld, lijkt hij de kaart van de studenten te trekken. Lamberts bevestigt niet dat hij kandidaat is, maar ontkent het ook niet. "We zijn in de fase van de eerste contacten en dan krijg je spelletjes namen noemen," zo zegt hij. En: "je moet er mee rekening houden dat het een zware job is. Mijn antwoord is: het is nog veel te vroeg."

Marc Debrock (58 jaar) was bij de vorige verkiezingen al kandidaat en is voorzitter van de Onderwijsraad sinds 1990. In die periode durfde hij zich wel al eens dissident opstellen ten aanzien van het universitaire beleid. Binnen de fakulteit is hij ook met onderwijs bezig, meer bepaald met de aggregatieopleiding.

Eendenvolière

Jacques 'Jacky' Vander Eecken (53 jaar), eks-decaan van Economie, is dan meer het 'enfant terrible' van de voorlopig gekende kandidaten, die er niet voor terugschrikt om tegen schenen te trappen. Zo reageerde hij fel tegen de plannen voor onderwijs-evaluatie en weigerde hij een tijdlang nog met Veto te praten. Verder is hij mede-inspirator van het prestigieuze Hoge Heuvel-project, het nieuwe fakulteitsgebouw van Economie. De kansen dat Vander Eecken zich kandidaat stelt, worden wel steeds kleiner. Hij is immers onlangs aangeduid om, naast het Leuvense Research en Development en Innovatie- en Inkubatiecentrum, nu ook de leiding te nemen over het wetenschapspark. Dat is niet alleen een full-time job, maar het is ook zonder meer een belangrijke job omdat er zeer veel geld mee gemoeid is.

Tot slot zou ook Viktor Goedseels (54 jaar), decaan van Landbouwwetenschappen, wel eens onverwachts met zijn kandidatuur op de proppen kunnen komen. Hij wordt door bepaalde kringen gepusht maar lijkt zich voorlopig gedeisd te houden.

Belletje

Het is een ongeschreven wet dat net zoals in de politiek er een soort van beurtrol wordt toegepast bij het toekennen van de rektorkandidaat uit een van de drie verschillende groepen humane, biomedische en positieve wetenschappen. Volgens die logica zou dit jaar na Pieter De Somer (geneeskunde, 1967-1985) en Roger Dillemans (rechten 1985-1995) de kandidaat moeten komen uit de groep Wetenschappen. André Oosterlinck (Toegepaste Wetenschappen) zou dan een grote kanshebber zijn, al is die volgens anderen dan weer niet 'rektorabel'. Intern zou hij niet echt een probleem vormen, maar hij zou naar buitenuit niet het prestige hebben van een Dillemans of een De Somer. Collen, die duidelijk wel over enig aanzien beschikt, heeft dan weer het nadeel, op onderzoeksvlak na, nooit echt betrokken te zijn geweest bij het universitair beleid.

En Dillemans zelf? Die kans is praktisch uitgesloten. Ten eerste is hij te oud om nog zijn ambtstermijn af te kunnen maken en ten tweede mag men volgens het kiesreglement niet meer dan twee ambtstermijnen rektor zijn. Die regel werd door Dillemans zelf ingevoerd nadat De Somer achttien jaar lang rektor was geweest, tot hij in 1985 op 67-jarige leeftijd stierf.

Het overdragen van het vaandel is in het beleid van de universiteit een cruciaal

moment. Niet alleen drukt de rektor op zich al een grote stempel op het universitair beleid, bovendien wordt de hele ploeg gewijzigd van groepsvoorzitters, vice-rektor en directeur Raad voor Studentenvoorzieningen, met uitzondering van de Algemeen Beheerder en de rektor van Kortrijk.

Koeievla

En de plaats van de studenten in heel dit gebeuren? Er is in het verleden al herhaaldelijk geprotesteerd tegen de beperkte invloed van de studenten in de verkiezingen. Kiesgerechtigd zijn alle leden van het academische personeel — zeg maar alle proffen die voltijds werken — maar voor de studenten zijn dat slechts zij die in een specifiek medebeheersorgaan zetelen: de vier studenten van Akademische Raad en de

naar schatting honderdveertig studenten die op de fakulteitsraad zetelen. Dat is op een 25.000-koppige studentenmassa heel miniem. Toen dezelfde kritiek tien jaar geleden ook werd gegeven, wuifde Pieter De Somer de kritiek nog weg: "Volgens die redenering zou ook de rektor een student moeten zijn, want de studenten zijn numeriek de sterkste groep." Waarom ook niet?

Steven Van Garsse

Uit Jaargang 21 (1994-1995)
nummer 5, 17 oktober 1994

KIB OPENT HAAR WERKINGSJAAR

De rol van de Verenigde Naties

Met als thema de Verenigde Naties, en meer bepaald de rol van de VN in hedendaagse conflicten, startte de Kring voor Internationale Betrekkingen (KIB) haar werkingsjaar. Het werd een boeiende lezing die de pijnpunten van de internationale organisatie durfde blootleggen.

Mies Cosemans

Al sinds 1945 probeert de Kring voor Internationale Betrekkingen de studenten over internationale topics te informeren. Met lezingen, debatten, films en bezoeken aan de NAVO en het Europees Parlement biedt ze alleszins een ruime kans aan de geïnteresseerde student.

In het openingsdebat werd er dieper ingegaan op de Verenigde Naties en vroeg men zich af welke rol van betekenis de VN nog kan spelen in huidige conflicten. Na de Irak-crisis, waarin de Verenigde Staten en Groot-Brittannië zonder mandaat van de VN-Veilighedsraad besloten Irak binnen te vallen, worstelt de organisatie met een legitimiteitsprobleem, vinden sommigen. Moet de VN hervormd worden opdat ze efficiënter zou kunnen werken, en zo ja welke hervormingen moeten dat dan zijn? Met deze vragen stak moderator van wal.

Bart Horemans (Diensthoofd Preventie Veiligheid, Pax Christi Vlaanderen) heeft heel wat ervaring met VN-missies ter plekke en ziet de gebreken van deze missies in een tekort aan militair personeel, slechte uitrusting en de weinige motivatie van de militairen. Op dat vlak kan er dus heel wat veranderd worden. Ook kan de samenwerking met plaatselijke NGO's verbeterd worden.

Sven Biscop (Koninklijk Instituut Internationale Betrekkingen) bekijkt het dan weer van de Europese zijde. Aangezien er reeds twee Europese landen een vaste zetel hebben in de VN-Veilighedsraad (Frankrijk en Duitsland) zou de Europese Unie, als internationaal orgaan, beter deze plaats innemen, om zo nog meer doeltreffend eisen te stellen. Biscop beseft wel dat de VN-Veilighedsraad hervormen een moeilijk, zonet onmogelijke karwei is. Daarom is het beter vanuit Europa een breder kader aan te bieden waarop de Veiligheidsraad zich kan baseren. Biscop ziet deze taak weggelegd in het High Level Panel, dat aanbevelingen en adviezen voor de veiligheidsraad kan verlenen.

Onmisbaar

Alex Reyn (voormalig ambassadeur van de VN) is eveneens de mening toegedaan dat de Verenigde Naties hervormingen zullen moeten doorvoeren, wil ze nog een rol van betekenis spelen in de toekomst. Hij benadrukt meermaals de verantwoordelijkheid van de individuele lidstaten in het welslagen van VN-missies. Er moet meer geïnvesteerd worden door de lidstaten, zowel materieel als financieel, bewijze de succesvolle Artemis-operatie van de Fransen in Centraal-Afrika.

De teneur van het debat was dan ook dat er veel afhangt van de politieke, maar vooral de financiële wil van de VN-lidstaten. Bart Horemans merkte nog op dat het in ieders eigenbelang is een bijdrage leveren; een betere wereld voor anderen is namelijk een betere wereld voor jezelf. Een andere steeds weerkerende visie tijdens het debat was dat men meer preventief moet handelen. Eens een conflict of oorlog gaande is, is het niet meer te stoppen. Het is daarom van het uiterste belang aan goede conflictpreventie te doen. Het debat besloot met de conclusie dat er nog heel wat kan en moet gesleuteld worden aan de Verenigde Naties opdat ze haar onmisbare rol op het internationale toneel kan blijven vervullen.

De verveling voorbij

De jongste auteur, de jongste DJ, de jongste miljardair: u kan hen moeiteloos terugvinden in het Guinness Book of World Records. Aangezien de jongste student aan de KU Leuven er nog niet in terug te vinden is, achtte Veto het noodzakelijk dit hiaat op te vullen.

Nele De Meyer & Hanne Vermeiren

Ben Maes uit Beringen is met zijn zestien lentes de jongste student van Leuven. Even dachten wij dat hij nog zeventien moest worden en één jaartje te vroeg zat, maar Ben deed zelfs nog beter. Hij is niet alleen een jaartje te vroeg naar de kleuterschool gegaan, maar heeft ook het vierde leerjaar overgeslagen. "Ik verveelde me daar gewoon heel de tijd," is zijn uitleg. Lezen en schrijven lukten hem al voor hij naar het eerste leerjaar ging.

Brommer

Veto: Hoe ervaar je het dat je medestudenten allemaal twee jaar ouder zijn?

Ben: «Eigenlijk ben ik het gewoon: sinds het vijfde leerjaar al zit ik in de klas met mensen die minstens twee jaar ouder zijn dan ikzelf. Hier in Leuven weten de meeste mensen het nog niet, maar dat hoeft ook niet voor mij. Het valt gelukkig ook niet erg op dat ik een pak jonger ben. Enkele jaren geleden, toen ik me als veertienjarige tussen zestienjarigen bevond, was dat anders. Zij mochten uitgaan en konden met de brommer beginnen rijden, terwijl ik voor deze zaken duidelijk nog te jong was. Nu is het enige verschil nog dat de mensen uit mijn richting al met de auto mogen rijden, en ik nog niet.»

Veto: Ben je niet bang anders behandeld te worden?

Ben: «Nee, de mensen van het monitoraat en de proffen zijn niet op de hoogte van

mijn exacte leeftijd en die gaan zich daar ook niet mee bezighouden, denk ik. Hoe ouder je wordt, hoe minder het opvalt. In de eerste jaren van het middelbaar werd ik weleens gepest door m'n oudere klasgenoten. Ik denk dat jaloezie daar een belangrijke rol in speelde. Nu valt het niemand nog op.»

Veto: Wat is voor jou het meest opvallende verschil tussen het onderwijs in je middelbare school en hier aan de unief?

Ben: «Het aantal studenten in de les is veel groter dan vorig jaar. Ook heb ik gemerkt dat er bijvoorbeeld bij Toegepaste Mechanica veel meer op het bord genoteerd wordt dan dat het geval was bij fysica vorig jaar. Ik had eerder het tegenovergestelde verwacht!»

Sollicitatie

Veto: Denk je dat je het gemakkelijker gaat krijgen dan de gemiddelde student uit je jaar?

Ben: «Iedereen denkt dat wel, maar waarschijnlijk niet. Ik heb het gevoel dat ik nu op mijn niveau zit. Dit jaar is een uitdaging voor mij. Ik krijg het even zwaar als m'n jaargenoten. Er zijn ook mensen die redeneren dat ik nu twee jaar kan blijven zitten. Die mening deel ik gelukkig niet. (lacht) Na m'n studies zou ik twee jaar stage willen doen bij een architectenbureau, daarna hoop ik als zelfstandige aan de slag te kunnen. Het zou best wel eens kunnen zijn dat als ze bij een sollicitatie mijn diploma en dat van een andere kandidaat onder ogen krijgen, ze mij sneller aannemen. In die zin hoop ik er dan mijn voordeel uit te kunnen halen (lacht).»

Veto: Heb je weleens last van stress of faalangst?

Ben: «Vroeger wel, maar nu is dat fel geminderd. Zoals elke student moet ik de leerstof vaak herhalen. Al blijft er natuurlijk al veel hangen bij het opletten tijdens de les.»

Cantus

Veto: Krijg je weleens vreemde reacties van mensen?

Ben: «Wel, enkele dagen nadat ik mij had ingeschreven, kreeg ik een telefoontje van iemand van de studentenadministratie met de vraag of mijn geboortedatum wel klopte (8 januari 1988, ndm/hv). Over het algemeen krijg ik nu weinig vreemde opmerkingen meer omtrent mijn leeftijd, vroeger was dit anders.»

Veto: Hebben je ouders, of een oudere broer of zus jou voortijdig leren lezen en schrijven?

Ben: «Nee, eigenlijk weet ik niet hoe dat begonnen is. Ik heb één oudere zus, maar zij heeft mij niet leren lezen of zo. Ze is negentien en studeert aan de hogeschool.

Daardoor zit ze niet op kot. Ik nu

wel, terwijl ik wel jonger ben. Dat zorgt wel eens voor wrijvingen...»

Veto: Hoe is het contact op je kot?

Ben: «Dat valt echt goed mee. De meesten op mijn kot geven goede raad. Waar je kan gaan winkelen en zo...»

Veto: Heb je al uitgebreid kennisgemaakt met het studentenleven?

Ben: «Ja, vorige week ben ik niet op m'n kot geweest, enkel om te slapen. Er was een cantus van het VTK, maar daar ben ik nog niet naartoe geweest. Ik heb vooral vrienden bezocht die ik ken van in het middelbaar, we zijn naar de Oude Markt geweest en ook in de Rector heb ik het al naar m'n zin gehad.»

“Het grootste verschil is dat ik nog niet met de auto mag rijden.”

VISITATIECOMMISSIE INLEIDING TOT HET OUDE EN HET NIEUWE TESTAMENT

Undercover in het hol van de leeuw

Wie wist dat men zich op de faculteit godgeleerdheid bezighield met fertiliteitproblemen en dat ze systematisch hun voeten vegen aan het briefgeheim! Bovendien blijken ze over zowat de vlijtigste studenten van onze Alma Mater te beschikken!

Tom Van Breussegem

Het begint al bijna te schemeren wanneer ik me richting het Maria-Theresia College begeef. Daar ik sinds de start van mijn loopbaan in Leuven, in de mate van het mogelijke, heilige grond ontwijk en het effect van de middelbare catechismuslessen stilaan begint te verdwijnen, is een oprissing van mijn bijbelkennis geen overbodige luxe. Inleiding tot het Oude en het Nieuwe Testament lijkt dan ook een cursus die me op het lijf geschreven is.

Met de hulp van enkele insiders kom ik al gauw te weten dat er een lokaalwijziging heeft plaatsgevonden en kom ik toch in het juiste auditorium terecht. Hoewel de professor vooralsnog op zich laat wachten, sijn de studenten één na één binnen. En een heterogeen volkje is het wel: van bakvissen recht uit de schoolbanken, over uitdagende jonge dames tot het publiek dat men meer in de plaatselijke KVLV verwacht aan te treffen. Met andere woorden verscheidenheid alom. Wanneer uiteindelijk om 18h10 professor Ausloos binnenkomt en de micro te voorschijn haalt, ziet de preses van de studentenvereniging zijn kans schoon om zelf het woord te nemen. Ter plekke worden de studentenvertegenwoordigers voor in de POC en de faculteitsraad verkozen. Ze laten er hier inderdaad geen gras over groeien!

Wanneer de prof om twintig na zes de controle over de les terugneemt, zet hij die dan ook passend in met een lezing van Psalm 15. Hij vliegt er schijnbaar direct in, wijst op het voor de hand liggende Parallellismus Membrum en

het belang ervan in het Oude Testament. Blijkbaar hadden de studenten vorige les de opdracht meegekregen een tekst te interpreteren waarna deze nu zou besproken worden. Het bevel om in groepjes enkele minuten de tekst te bespreken, komt dan ook als een donderslag bij heldere hemel. Daar gaat mijn undercoveroperatie! Wanneer hij vervolgens aankondigt daarna er een paar mensen uit te pikken, zakt de moed mij helemaal in de schoenen. Toch slaag ik erin mij onzichtbaar te maken, hetgeen een echte opgave is. Deze eerste bacers leggen een ongeziene vlijt aan de dag: onmiddellijk worden voorbereidingen opgescharreld, stoelen bij elkaar geschoven en argumenten naar elkanders hoofd gemeten.

Professor Ausloos roept ze na enkele minuten tot de orde en vraagt hen naar de conclusies van hun analyse. Een grapjas op de eerste rij waagt zijn kans. Zijn vraag of dit extra bonuspunten opbrengt, wordt onmiddellijk gecounterd. Eeuwige roem en populariteit dat wel. Nee, bonuspunten, dat valt hier niet te verdienen.

Briefgeheim

De professor laat het ook niet na interdisciplinair te denken. Al dat interpreteren van die epistels en geschriften: is dat eigenlijk geen schending van het briefgeheim? Aan de rechtsfaculteit kunnen ze er waarschijnlijk niet mee lachen wanneer dagelijks de brieven van een zekere Paulus aan enkele Korinthiërs keer op keer gelezen worden! Zo ziet u maar: wereldvreemd zijn ze hier allermint. Bovendien laat hij het niet na enkele oplossingen voor fertiliteitproblemen aan te kaarten. Was het niet Sarah, de vrouw van Abraham, die haar wederhelft aanbod een slavin te bestijgen? Als God hem een groot volk beloofd had en zij het hem niet kon geven, moest die slavin de klus maar klaren! O tempora, o mores, nietwaar?

Wanneer de eerste eeuwen weerklinken en het nerveus geklik van balpennen aanzwelt, stelt de prof zijn

publiek gerust. "Nog snel dit punt want ik wil u zeker niet uw pauze ontnemen". Dit is buiten de fakbarverantwoordelijke gerekend. Deze kondigt meteen een kotentocht aan deze avond. Als het even stevig belooft te worden als de nacht ervoor — zijn schorre stem laat niet veel aan de verbeelding over — zal dat zeer zeker vuurwerk geven.

Zoals aangekondigd herneemt de professor de les na exact tien minuten en begint onmiddellijk aan de morfologische ontleding van de term testament. De eerste afwezige blikken en gesmoorde geeuwen duiken op. Mijn aandacht verplaatst zich langzaam maar zeker van de enthousiaste professor naar de soms wel merkwaardige sujetten onder het publiek. Tot ik bruusk gestoord word door heftig gekleur op de bank naast mij. Blijkbaar heeft mijn buurmeisje er niks beter op gevonden dan haar schets, waar ze het voorbijje uur aan gewerkt heeft, in te kleuren. Op dat ogenblik is Ausloos aanbeld in een stevige argumentatie over of men het nu moet hebben over het Oude of het Eeste Testament. Waarna hij tot het besluit komt dat het er eigenlijk helemaal niet om doet als we elkaar maar begrijpen, is het niet? Met deze conclusie zendt de professor zijn zonen en dochters terug naar huis. Of ze elkaar werkelijk begrijpen is nog maar de vraag: slavinnen bestijgen ter meerdere eer en glorie van God, menig goed christen zal de wenkbrauwen fonsen, of heb ik het nu bij het verkeerde eind?

Steekkaart

Wie? Tachtigtal eerste bac'ers uit de godsdienstwetenschappen
Waar? MTC
Hoe laat? Van 18h tot 20h
Pauze? Van 19h15 tot 19h25h

Eerste kandidatuur rector

Het mandaat van rector André Oosterlinck loopt bijna ten einde, dus de K.U.Leuven maakt zich op voor verkiezingen begin volgend jaar. Potentiële kandidaten zoeken naar steun en proberen zich in de spotlights te wurmen, anderen proberen bij kanshebbers in het gevlij te komen om eventueel een ander postje te bemachtigen. In dit artikel leggen we kort uit hoe de rectorsverkiezingen precies in hun werk gaan.

Laurens De Koster

André Oosterlinck is hét gezicht van de K.U.Leuven, de media pikken maar wat graag in op zijn toespraken en — niet onbelangrijk — hij heeft het mooiste kantoor, de mooiste auto en wellicht het mooiste loonbriefje van alle K.U.Leuven-proffen. Een job om jaloers op te zijn, dus. Niet verwonderlijk dat verschillende kandidaten staan te springen om zijn positie in te nemen.

Over enkele maanden kan dat ook. Oosterlinck werd immers voor het eerst als rector verkozen in 1995 en herkozen in 2000. Omdat het oude organiek reglement van de K.U.Leuven bepaalt dat een rector maar twee termijnen mag aanblijven, komt er dus een vacature aan de top van de universiteit.

Stemrecht

Oosterlinck zal volgend jaar tien jaar aan het hoofd van de universiteit gestaan hebben. De volgende rector zal echter niet zo lang kunnen genieten van macht, auto en kantoor: zijn termijn wordt gebracht op acht jaar met een evaluatiemoment na vier jaar. Dat wordt naar alle verwachting een *pro forma* gebeuren, zodat Oosterlincks opvolger zo goed als zeker aanblijft tot 2013.

De eerste verkiezing van de rector gebeurt democratisch, hoewel niet iedereen daar even gelukkig mee is. Het zwaartepunt van de beslissingsmacht ligt bij de proffen, maar ook vertegenwoordigers van assistenten, studenten en ATP (administratief en technisch personeel) hebben stemrecht. Vorige keer hadden de studenten ongeveer elf procent van de stemmen: alle studentenvertegenwoordigers in de faculteitsraden en op Academische Raad.

Interessant om te bekijken is het relatieve gewicht van de verschillende faculteiten in het stemrecht. Er wordt wel eens gezegd dat Gasthuisberg beslist over de nieuwe rector en dat ligt niet ver van de waarheid. Een groot aantal geneesheren van Gasthuisberg heeft immers een (beperkte) taak als prof, met het bijbehorend stemrecht. Daardoor komt maar liefst een derde van de stemgerechtigde proffen uit de faculteit Geneeskunde.

Maar niet alleen de faculteiten spelen mee in de verkiezingen. De proffen van de K.U.Leuven verenigen zich ook in verschillende organisaties, zoals de Vereniging Academisch Personeel Leuven (VAPL). De VAPL ging de afgelopen jaren een aantal keren in tegen de hervormingsplannen van rector Oosterlinck en bewees een niet geringe achterban te hebben. Een andere vereniging is Cipressa, geen brede 'proffenbond' zoals de VAPL, maar eerder een werkgroep van enkele proffen. Cipressa staat erg kritisch

tegenover de rector en voert de universitasedachte hoog in het vaandel. Zowel de VAPL als Cipressa vaardigen mogelijk een rectorskandidaat af.

Profiel

Binnenkort wordt een profielcommissie samengesteld die een profiel zal opstellen van 'de Leuvense rector.' Elk gewoon en buitengewoon hoogleraar die voltijds aan de universiteit werkzaam is, komt in aanmerking om rector te worden. Volgens de oorspronkelijke hervormingsplannen van rector André Oosterlinck zouden zelfs buitenstaanders en niet-proffen benoemd kunnen worden, maar dat is uiteindelijk niet doorgevoerd. Toch zijn er geschreven en ongeschreven regels die het aantal kandidaten beperken.

Om te beginnen moet een prof negentig handtekeningen verzamelen voor hij zich kandidaat mag stellen. Ten minste dertig handtekeningen uit elke groep (humane, exacte en biomedische) en tweederde van de krabbels moeten worden geplaatst door stemgerechtigde proffen. De rest kan eventueel van andere stemgerechtigden komen. Dit is een eerste horde, die voor sommige kandidaten al niet evident is. Anderzijds is je kandidatuur ook weinig geloofwaardig als je zelfs geen negentig proffen kan overtuigen. Een ander nadeel is dat je kleur moet bekennen tijdens het ronselen van de handtekeningen en je kandidatuur dus snel bekend zal zijn binnen de universiteit.

Een ernstig nadeel voor een kandidaat kan ook zijn dat hij dezelfde achtergrond heeft als de huidige rector. De drie enige rectoren van de K.U.Leuven kwamen alledrie uit een verschillende groep (Pieter De Somer was medicus, Roger Dillemans jurist en André Oosterlinck burgerlijk ingenieur). Als we deze logica volgen, komt de volgende rector dus uit de humane of de biomedische wetenschappen.

Daarnaast zijn er nog andere vereisten om rector te kunnen worden. Zo moet je natuurlijk bekend genoeg zijn in de universiteit. Tv-optredens kunnen helpen, maar belangrijke mandaten zoals decaan of vice-rector zijn meestal interessanter. Er wordt van de nieuwe rector ook verwacht dat hij een sterk onderzoeksprofiel heeft, wat verschillende humane wetenschappers op het eerste zicht lijkt te benadelen, hoewel dit van verschillende kanten wordt ontkend. Onderzoek heeft immers verschillende aspecten.

Leeftijd is een andere factor. Je mag niet te oud zijn, maar ook niet te jong. Bij zijn aanstelling mag de rector de leeftijd van 60 jaar niet overschreden hebben en bovendien moet hij ontslag nemen op 31 juli van het jaar dat hij 65 jaar wordt. Kandidaten zullen dus niet ouder zijn dan 57, aangezien de mogelijkheid een tweede termijn aan te snijden op deze manier verloren gaat. Anderzijds is timing alles. Dien je je kandidatuur op te jonge leeftijd in, dan kom je immers te ambitieus over. Het is dan ook goed mogelijk dat jongere proffen van rond de 45 jaar hun ambitie nog acht jaar weten in te tomen, maar nu met een kandidatuur in de schijnwerpers willen treden om uiteindelijk te mikken op het Gemeenschappelijk Bureau (GeBu).

Vriendjes

Rector word je niet alleen: behalve de negentig handtekeningen van hierboven heb je ook nog bevriende proffen nodig die voor je willen

lobbyen, je helpen met je programma, je kinderen opvangen tijdens de campagne en dies meer. Zij doen dat meestal ook niet belangeloos: eens verkozen, mag de rector immers een aantal vice-rectoren en coördinatoren aanduiden. Naarmate de verkiezingen hun ontknoping naderen, wordt normaal reeds duidelijk wie dit worden.

Het belang van deze 'vriendjes' is niet te onderschatten. Zo overtuigde een bevriende prof de studentenkring VTK (burgerlijk ingenieur) in 1995 om voor Oosterlinck te kiezen; in ruil werd een groter lokaal beloofd. Het lokaal kwam er niet, de — erg nipte — verkiezingsoverwinning wel. In 2000 was zittend rector Oosterlinck de enige kandidaat; een tegenkandidaat trok zich op het laatste moment terug na een gesprek met Oosterlinck-gezinde collega's.

Dicht bij een rectorskandidaat staan kan ook risico's inhouden: als je kandidaat niet wordt verkozen, moet je wellicht niet hopen op een belangrijke functie onder de nieuwe rector. Daarom zullen ook de meeste proffen zich in dit stadium nog muisstil over hun voorkeur houden, bevreesd om te snel in het verkeerde kamp te worden ingedeeld. Ook de studenten doen nog geen al te gewaagde uitspraken zo vroeg in de verkiezingscampagne en de vraag is of dit later in de campagne anders zal zijn. Bepaalde niet-studentminnende proffen zouden namelijk net tegen die geprefereerde rector stemmen. De studenten bepalen hun voorkeur trouwens op de Open Algemene Vergadering van LOKO met de bedoeling net als bij decaansverkiezingen in blok te stemmen om zo het sterkst te kunnen wegen.

Hoezeer iedereen ook benadrukt dat de rectorsverkiezingen niet te vergelijken vallen met politieke verkiezingen, het gewriemel, de tactische manoeuvres en de spanning zijn er niet minder om. *En garde!*

Tijd voor

Twee namen zijn al langer bekend, over andere bestaan sterke vermoedens, nog andere bevinden zich nog in het stadium van "een uitdagende job, zonder meer." In de komende maanden zal nog veel duidelijk worden, maar toch kunnen we nu al een aantal zaken vaststellen. Een overzicht van wie vaststaat en wie nog te verwachten is.

Ben Deboeck & Laurens De Koster

Naast de twee zekerheden Vervenne en Nys circuleert er nog een aantal professoren als 'rectorabel' of geïnteresseerd in de job. Ten eerste — volledig willekeurig, we moeten ergens beginnen — is er professor **Bart De Moor**. Deze burgerlijk ingenieur in de elektrotechniek heeft de leiding over twee onderzoeksgroepen. Eén verricht onderzoek naar de optimalisatie van regelprocessen in bijvoorbeeld de chemie, de staalnijverheid en de luchtvaart. De andere richt zich op de bio-informatica en tracht een wiskundig systeem te traceren in genetische databases. Daarnaast was hij in de jaren negentig ook adviseur wetenschapsbeleid van toenmalig Vlaamse minister-president Van Den Brande (CD&V). Een periode waarin een inhaalbeweging voor onderzoek werd ingezet en het Vlaams Interuniversitair Instituut voor Biotechnologie (VIB) werd opgericht. Een erg onderzoeksgedreven profiel met andere woorden.

De Moor pleit voor de opmaak van een stand van zaken, kijken waar de universiteit aan toe is. Hierop zou dan een brede inhoudelijke discussie moeten volgen over de topics die de volgende rector zeker zal voorgeschoteld krijgen en hierna zou dan de fase van de kandidaten aanbreken. Het lijkt weinig waarschijnlijk dat dergelijk scenario nog een kans maakt nu reeds twee namen bekend zijn en een aantal andere hangende tot zeker is.

Naast het feit dat de huidige rectorsstoel en tal van andere belangrijke posities reeds worden ingenomen door burgerlijk ingenieurs kempt De Moor nog met een ander nadeel: zijn leeftijd. Met zijn 44 jaar springt De Moor immers over heel wat oudere collega's als hij kandideert. Al dient gezegd dat Oosterlinck tien jaar geleden 48 was en de nieuwe rector van de UCL Bernard Coulie 45 jaar oud is. Leuk detail nog: De Moor is woonachtig in dezelfde straat als de huidige rector, een buurt waar trouwens wel meer proffen huizen.

(foto arc)

de knapen

Streep

Ook professor **Christoffel Waelkens** (49), circuleert als potentieel rector-kandidaat. Waelkens is sterrenkundige, diensthoofd van diezelfde afdeling en mede-oprichter van de VAPL. In de nabije toekomst is hij alvast kandidaat om het ZAP, de proffen, te vertegenwoordigen in de Academische Raad. Mogelijk een stap in de richting van meer. Verwacht wordt dat Waelkens zich enkel kandidaat stelt als duidelijk wordt dat andere gegadigden zich niet sterk genoeg profileren in zijn ogen. Het is bekend dat professor Waelkens de herstructureringen die rector Oosterlinck vorig jaar doorvoerde aan de K.U.Leuven te complex vindt.

Erg actief tijdens de discussie over deze hervormingen vorig jaar was ook professor **Nicolas Standaert** (45) van Letteren, afdeling Sinologie. Naast jezûiet is hij lid van Cipressa en schreef in die hoedanigheid *Mensen als draagvlak voor Beleid, Negen stellingen over de GeBu-discussienota*, waarin hij pleitte voor een flexibeler structuur aan de K.U.Leuven. Dat zou met Oosterlincks plannen, die er uiteindelijk in afgezwakte vorm zijn gekomen, niet het geval zijn. Ook Standaert heeft echter het nadeel van de jeugd. De impact van Cipressa moet ook niet overschat worden. Deze drukingsgroep bestaat uit twaalf proffen uit de drie groepen en wil voornamelijk wegen op de rectorverkiezingen door hun stempel te drukken op de debatten. Een rector met een uitgesproken onderzoeksachtergrond is voor het dozijn een evidentie.

Een andere naam die de redactie ter ore kwam, is die van professor **Marc Decramer** (51), longarts op Gasthuisberg, een niet onbelangrijke factor. Daarnaast zit Decramer op Onderwijsraad en Onderzoeksraad en is zowel programmadirecteur van de opleiding Geneeskunde als overkoepelelend voor de faculteit Geneeskunde. Verder staat Decramer te boek als erg competent en een briljant internationaal onderzoeker. Zijn onderzoeksgebied beslaat de *chronic obstructive pulmonary disease* (COPD). Dit is een aandoening van de luchtwegen, vroeger bekend als chronische bronchitis en emfyseem. Bij COPD zijn de kleine vertakkingen van de luchtwegen in de loop der jaren beschadigd geraakt.

Andere adelbrieven zijn voorzitterschappen van internationale medische organisaties en het hoofdredacteurschap van het *European Respiratory Journal*. Als arts Decramer zijn kandidatuur binnen enkele maanden indient, kan dit voor jurist Nys een streep door de rekening betekenen, aangezien Decramers zuiver medische achtergrond logischerwijze het gros van de Gasthuisbergstemmen zou opleveren.

Kaarten

Een aparte en erg belangrijke groep vormen de decanen. De bijzondere Faculteit Kerkelijk Recht buiten beschouwing gelaten, zijn er dertien decanen. Een drietal kan worden geschrapt wegens te oud. Daarnaast zijn er enkele voor wie het nu of nooit is, zoals **Emmanuel Gerard** (52) van Sociale Wetenschappen en **Ludo Melis** (56) van Letteren.

Maar de meest opvallende groep vormen de decanen **Filip Abraham** (45, FETEW), **Mart Buekers** (49, FaBeR), **Jan Beirlant** (48, WET) en **Paul Declerck** (46, FARM). Deze vier decanen zijn de 45 voorbij en hebben de keuze: er nu voor gaan met het risico zich te verbranden of nog acht jaar wachten en intussen alvast warmlopen in het GeBu als bijvoorbeeld vice-rector. Vooral Abraham ligt erg goed, zowel bij studenten als collega's, maar zal zich zoals de kaarten nu liggen geen kandidaat stellen. Al kan in de komende maanden natuurlijk nog veel veranderen als hij langs verschillende zijden gevraagd wordt. Indien Abraham de boot afhoudt, lijkt hij voor het GeBu alvast een certitude. Ook Buekers en Beirlant zijn personen die vroeg of laat in het GeBu terechtkomen.

Ongetwijfeld koesteren wel meer dan de genoemde professoren hoge ambities, al dan niet rectorgericht. Wat doet de rectorstourage bijvoorbeeld? Schuiven ze nog iemand naar voren, sluiten ze zich aan bij Vervenne of steunen ze een andere kandidaat? Wie wordt de witte raaf die plots komt opzetten in de wandelgangen? Welke prof is het hartsgrondig oneens met de gang van zaken aan de K.U.Leuven én durft dit bovendien openlijk ventileren? Wat doet de Rechtsfaculteit, traditioneel een faculteit met ambitieuze professoren? Maar vooral: welke vrouw heeft de ballen om voor het grootste bureau in de Naamsstraat te kandideren? Het blijft allemaal nog wat afwachten en aftasten de komende maanden, maar daarom niet minder spannend.

Herman Nys

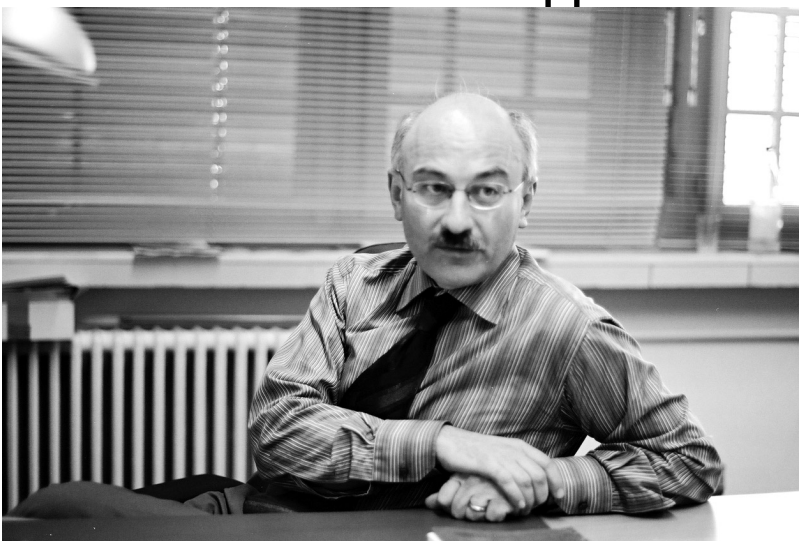
Herman Nys is een ernstige kanshebber op het rectorchap, hoewel hij geen enkele belangrijke functie bekleedt in de universitaire hiërarchie. Niet dat hij uit het niets komt opgedoken: als voormalig voorzitter van de VAP (de voorganger van de VAPL) botste hij wel eens met rector Oosterlinck en hij staat te boek als erg ambitieus.

Hoewel Nys van opleiding jurist is, is hij als medisch jurist verbonden aan de faculteit Geneeskunde. Die 'gespletenheid' geeft hem in elk geval een voetje voor en als hij zijn eigen faculteit (Gasthuisberg inbegrepen) volledig achter zich zou krijgen, heeft Nys al een interessante achterban. Enkele invloedrijke mensen van Gasthuisberg zouden in elk geval al Nys steunen. Er zit wel een addertje onder het gras: als een echte arts kandidaat zou zijn, zal Nys erg hard moeten vechten om gesteund te worden door zijn eigen faculteit.

Nys is maar zelden bevreesd om straffe uitspraken te doen: hij liet regelmatig van zich horen in het debat rond de hervormingsplannen van rector Oosterlinck en zou als rector wellicht ook niet terugschrikken om standpunt in te nemen in maatschappelijke discussies, iets waar Oosterlinck als rector vaak voor paste.

Naast professor Medisch Recht is Nys ook bestuurder in een groot Oost-Vlaams ziekenhuis. Vroeger werkte hij ook nog op het kabinet van toenmalig minister van Volksgezondheid Wivina Demeester (CD&V).

Jurist tussen de dokters: een interessante positie

(foto's Katleen Gabriëls)

Marc Vervenne

Niet zomaar de kandidaat van het rectoraat

Meer dan de helft van de K.U.Leuven-studenten valt onder de groep Humane Wetenschappen en hun 'baas' heet Marc Vervenne. Als vice-rector humane behoort prof Vervenne tot de absolute top van de universitaire structuur; in het organigram staat hij alleen onder rector Oosterlinck.

Het is dan ook niet meer dan logisch om Vervenne de 'kandidaat van het rectoraat' te noemen. Rector Oosterlinck verkiest immers wellicht iemand uit zijn entourage als opvolger. Nochtans ligt het niet zo eenvoudig. Om te beginnen wordt er niet verwacht dat Oosterlinck zich uitsprekt over de verkiezingen. Als associatievoorzitter moet hij namelijk nog met de nieuwe rector rond de tafel zitten, wie dat ook wordt. Bovendien was Vervenne het niet noodzakelijk altijd eens met Oosterlinck: de discussies in het GeBu zijn weliswaar geheim, maar volgens verschillende bronnen hecht Vervenne meer belang aan overleg met proffen en studenten dan de eerder rechtlijnige Oosterlinck.

Zijn zichtbare functie maakt dat Vervenne vrij bekend is in de hele universiteit, bij de verschillende groepen en geledingen. Daarom reageert vrijwel iedereen positief op zijn kandidatuur. Voor zover wij weten heeft hij echter nog geen echt campagne-team uitgebouwd, al heeft hij als oud-decaan en vice-rector natuurlijk goede contacten met verschillende decanen en andere belangrijke proffen.

Een belangrijke troef van Vervenne is zijn grote ervaring. Voor hij in 2000 vice-rector werd, was hij al decaan van de faculteit Godgeleerdheid. Een minpunt kan dan weer zijn dat vele exacte en biomedische wetenschappers weinig voeling hebben met zijn onderzoekstopics, zoals bijbelkritiek en Hebreeuws.

Waarheen met de oudjes?

Een nieuwe rector, een nieuw Gemeenschappelijk Bureau (GeBu). Maar wat met de huidige GeBu-leden? We overzien ze in vogelvlucht. Het GeBu is verantwoordelijk voor het dagelijks bestuur van de universiteit en bevat naast de rector de vier vice-rectoren, drie coördinatoren en de algemeen beheerder. Rector **André Oosterlinck** blijft voorzitter van de associatie rond de K.U.Leuven en zal de associatie in de komende jaren verder moeten uitbouwen. Vanuit de Schapenstraat, waar de Associatie K.U.Leuven zetelt, zal hij ongetwijfeld nog een belangrijke factor vormen binnen de universiteit. Al meteen een uitdaging voor de nieuwe rector, die zich ook na zijn verkiezing voldoende zal moeten profileren om niet het risico te lopen de tweede viool te spelen.

Vice-rector Biomedische Wetenschappen **Guy Mannaerts** is intussen te oud om het postje hoger nog te ambiëren. Mannaerts maakt trouwens geen geheim van zijn problemen met democratie, gelukkig hoeft hij zich nu niet meer kandidaat te stellen samen met andere professoren. Net als zijn collega van Exacte Wetenschappen **Guido Langouche** heeft hij trouwens niet bepaald een studentvriendelijk profiel. Langouche zou volgens kwatongen naast zijn leeftijd nog een andere reden hebben om Oosterlincks bureau niet te willen overnemen: een vrouw die het rectorchap van manlief niet ziet zitten. De vierde vice-rector — Vervenne hoeft geen verdere uitleg — is **Piet Vanden Abeele**, Campusrector in Kortrijk. De voormalige decaan van de

Faculteit Economische en Toegepaste Economische Wetenschappen heeft alvast met het idee gespeeld de vice in zijn naam vaarwel te zeggen. Vermoedelijk zal Vanden Abeele — door zijn post in Kortrijk minder in beeld in Leuven — geld voor zijn eieren kiezen en ervoor opteren om Campusrector te blijven.

De coördinatoren dan. Het nieuwe organieke reglement vermeldt dat naast de rector, de algemeen beheerder en de vice-rectoren, nog ten hoogste drie andere leden tot het GeBu kunnen behoren. Het is dus mogelijk dat er een *super*-coördinator onderwijs én studenten komt, posten die apart al velen kunnen bekoren. **Roger Bouillon** en **Frans Lammertyn**, respectievelijk onderzoeks- en onderwijscoördinatoren, worden niet verwacht nog in het GeBu terug te keren. Hun jongere collega **Danny Pieters**, momenteel Coördinator Studentenbeleid, zal wellicht wel nog te zien zijn op het rectoraat. Pieters' naam circuleert als volgende vice-rector humane onder Vervenne, een post die door Vervenne's kandidatuur sowieso vrijkomt en dus door alle kandidaten als pasmunt kan worden gebruikt in de zoektocht naar steun. Algemeen Beheerder **Vic Goedseels** ten slotte, zal ook niet langer deel van het GeBu uitmaken. Met professor **Koenraad Debackere**, momenteel nog algemeen directeur bij K.U.Leuven Research and Development, is zijn opvolger alvast bekend.

Op de koffie bij de prof

Na de introduction en freshers week zijn de lessen dan toch van start gegaan. Het wordt tijd dat de befaamde Engelse academische traditie haar reputatie waar maakt. Ondertussen probeer ik de mijne nog even achterwege te laten.

Pieter Baert

De week begon goed. Na een lang weekend klop ik dinsdagochtend zachtjes op de deur van mijn prof voor een eerste bijeenkomst van het vak 'Theories of Rights.' Een oudere man met een trots voorkomen verschijnt in het portier en neemt me rustig op de korrel. Na 5 zwijgzame seconden steekt hij zijn hand uit en zegt minzaam: "Hi, I'm Hillel

Steiner, but call me Hillel because I get the creeps from all this mister professor." Ik aanvaard zijn handdruk, recht mijn rug en dien hem van antwoord: "I'm Pieter from Belgium. It's my pleasure to meet you, Hillel!"

Fauteuil

Even later sta ik in zijn bureau. Hoewel, bureau... Het grootste deel wordt ingenomen door enkele sofa's, wat stoelen en een salontafeltje. Terwijl mijnheer de professor, I mean Hillel, in zijn schommelstoel achterover helt, wachten we tot alle studenten zich in een fauteuil hebben genesteld. Zodra het lokaaltje gevuld is met de volledige groep van 10 mensen, kunnen we van start gaan. Iedereen neemt gespannen het gezicht van de 'teacher' op, wachtend op de ultieme kennis waarmee hij ons uit de onwetendheid kan bevrijden. Na ons geduld enige tijd op de proef te hebben gesteld, opent de man met de wijze woorden: "Which one of you would like to

drink coffee and who rather prefers tea?" Terwijl hij ons gediensig van warme dranken voorziet, leidt hij de zitting in. "Anyone a biscuit?"

De voordelen van deze manier van lesgeven openbaren zich al snel. Als student ga je namelijk naar de heilige bron der academische kennis en lees je originele wetenschappelijke artikels ter voorbereiding van je les. Geen handboeken, cursussen of voorgekauwde tralala. Voor ieder idee zijn er meerdere invalshoeken en met die onzekerheid moet je maar kunnen omgaan. Dat is nu eens hoger onderwijs. Eens je in deze kleine groep samenzit, is struisvogelgedrag onmogelijk. Bij ieder thema is er één student die een korte presentatie verzorgt. Je kan daarna wat verder discussieren op basis van de teksten die je hebt gelezen. Er wordt met andere woorden niet alleen verondersteld dat je ergens een onderbouwde mening over hebt, maar er is ook de expliciete verwachting dat je ze kan uiten.

Er wordt niet alleen verwacht dat je een mening hebt, maar ook dat je ze kan uiten

Economy. Wanneer Stuart een bordschema tekent en aan de groep vraagt waar we IPE in de grafiek zouden plaatsen, is mijn antwoord kort en zelfverzekerd. "Stuart, I believe that you should wipe this scheme off

the blackboard, because it is too old-fashioned to be of any use in our current discussion." Als ik het met dit antwoord in België had geprobeerd, zouden mijn jaargenoten iets beginnen mompelen in de trend van 'arrogante...' en meteen de brandstapel op het Ladeuzeplein installeren.

Mijn collega-studenten in het Verenigd Koninkrijk lijken echter in de verste verte niet op de bange konijnen, zoals ze in mijn Leuvense kandidatuurjaren werden gekweekt. Ik kom uit een traditie waar studenten wijselijk naar de grafitti op hun lessenaar kijken als de prof een vraag in de aula afvuurt. Deze anonieme spoken hadden op het einde van het jaar wel een grote onderscheiding op zak omdat ze perfect konden nahaspelen welke 10 kenmerken er op pagina 357 van de cursus werden opgesomd. In the UK is niets minder waar. Mijn eerdere provocatie op de relevantie van het bordschema wordt dan ook aan een kritisch spervuur onderworpen. Uiteindelijk is de discussie vastgelopen in een patstelling tussen studenten van de Angelsaksische alliantie tegenover de studenten van het Europese vasteland. Hoe noemen ze deze gelijke stand in het tennis ook al weer? Luuve...

Massa

Na jaren van intellectuele onderdrukking is deze manier van lesgeven voor mij een openbaring. Het doet deugd om meer dan een atoompje in de vierhonderdkoppige massa van een hoorcollege te zijn. In mijn Leuvense academische loopbaan heeft er maar één professor mijn pad gekruist die het voor elkaar kreeg de fundamenten van het seminarieconcept in praktijk te brengen. Hij weze daarvoor geprezen. Als je het door de rector gelanceerde credit-systeem voor proffen onder de loep neemt, mag dit niet verwonderen. Ondanks de retoriek is onderwijs aan de K.U.Leuven nog steeds een klein duimpje in vergelijking met de geile kick van een internationale publicatie.

In mijn volgende klas betrap ik mezelf erop wat onwennig te zijn de prof te tutoyeren met de voornaam. Dat ik deze docent met Stuart, in plaats van professor Shields, moet aanspreken, lukt me nog net. Maar na negen jaar katholiek jongensonderwijs ben ik er eerlijk gezegd wel op verkikkerd zelf als 'meneer Baert' te worden geadresseerd.

'Meneer Baert. Naar de prefect!' zindert het nog steeds na in mijn buis van eustachius.

Brandstapel

Vijf uur in de avond. Een obscuur kelderlokaal voor de les International Political

(foto's Pieter Baert)

(advertentie)

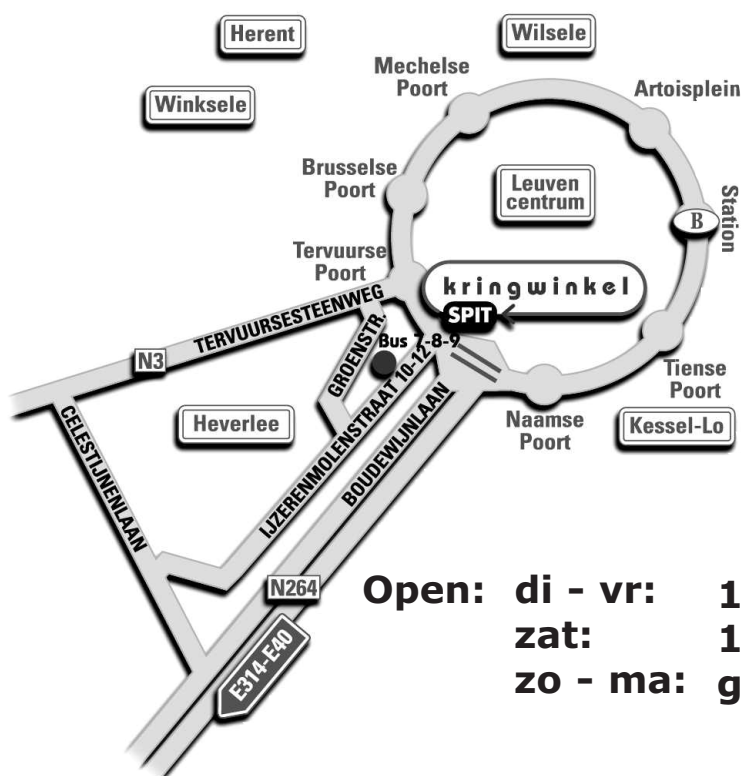
de kringwinkel

SPIT

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De kringwinkel SPIT:
IJzerenmolenstraat 10-12 te Heverlee
Tel. 016 65 29 57 - web: www.spit.be

Open: di - vr: 10-18u
zat: 10-17u
zo - ma: gesloten

Snooker en pool "THE POCKET" Zijstraat Diestsestraat
J.P.Minckelersstraat 98 50 m voorbij de ALDI
3000 LEUVEN TEL: 0478 / 25 16 13 of 016 / 22 06 02

TE HUUR: MULTIFUNCTIONELE ZAAL lage prijs

- (kot)feestjes
- cantussen
- verjaardagsfeest
- vergaderingen
- filmavonden
- facbarverhuur
- quiz
- spelavond
- groot scherm
- enz.....

7 snooker + 6 pools
4euro /uur op vertoon van studentenkaart
i.p.v. 5 euro
Electronic Darts, kikker
...

(advertentie)

Fijne, open lucht

Openluchtconcerten in het begin van het academiejaar, niet alleen het stadspark en de Oude Markt hebben er een patent op. Ook café De Reynaert in de Frederik Lintsstraat organiseerde afgelopen woensdag een straatconcert om de studenten in de buurt te verwelkomen. Veto was erbij.

Sarah Vangheluwe

Al voor het zesde jaar op rij organiseerde café De Reynaert een straatconcert voor zijn deur. Het rondpunt aan de Brabaconnestraat en de Frederik Lintsstraat wordt dan voor de gelegenheid verkeersvrij gemaakt. Ook dit jaar was het, met een opkomst van zo'n duizend mensen, opnieuw een groot succes.

Rond zeven uur beet Mudbreeder, het trio dat vorig academiejaar het Interfacultair Songfestival won, de spits af. Ondanks het vroege uur konden ze toch al een honderdtal nieuwsgierigen en enkele headbangers lokken. Hun nummers zijn uitgesponnen, maar gevarieerd en het soort rock dat ze spelen valt onder de categorie 'stevig en hard, maar toch melodieus'. Dat Jan

Hautekiet ooit over hen zei dat "ge er kastelen op kunt bouwen", is dan ook niet echt verwonderlijk, want hun muziek staat als een huis.

Terwijl het publiek stilaan toestroomde, maakte de volgende band al zijn opwachting. Wilson, een Leuvense groep, gaf woensdagavond zijn allereerste optreden, maar dat was er niet meteen aan te merken. Het vijftal is dan ook niet helemaal onervaren, want ze hebben net hun eerste single 'Make me wait' uit, die meteen opgepikt is door Radio 1 en Studio Brussel. Halfweg hun set vol fijne, opgewekte poprocksongs zorgde dat nummer dan ook voor een kleine *Aha-Erlebnis*.

Rond half elf was het dan tijd voor de *top of the bill*: Sammy Cuba, de nieuwe groep rond Filip Casteels, ex-El Fish-gitarist. El Fish, dat was blues, maar Sammy Cuba is veel meer dan dat. Het rockte en swingde behoorlijk de pan uit. Een ideale afsluiter voor een meer dan geslaagde avond dus. Want of je nu gekomen was voor de muziek of om gewoon gezellig een pintje te drinken, het was in ieder geval de moeite!

Fietsen met kleine zus

In Leuven hebben we de 24-urenloop, aan onze zusteruniversiteit in het niet eens zo bijster verre Louvain-la-Neuve organiseren ze reeds 28 jaar een *24hVélo*. In groepjes van een vijftiental mensen leg je tussen 13u en 13u de volgende dag rondjes af op een parcours van vier kilometer doorheen Louvain-la-Neuve.

Het evenement gaat door op woensdag 20 en donderdag 21 oktober, een week voor 'onze' 24-uren. Vorig jaar waren er zo'n duizend deelnemers, verdeeld over 86 ploegjes. Maar daarnaast waren er ook nog 45.000 toeschouwers in LLN. Omdat LLN zo klein is, doorkruist het parcours de hele stad. Spreken van een stad is zelfs onjuist aangezien LLN een echte campus is, waar verkeer nooit echt tot het straatbeeld behoort, in tegenstelling tot de studenten.

Fietsen kan in drie concepten. Er is het competitief trappen, waaraan prijzen verbonden zijn. Daarnaast kan je strijden voor de originaliteitsprijs in het folkloristisch fietsen. Een derde optie is het humanitair *pedaleren*, waarbij je per ronde bijdraagt aan een goed doel. Het evenement beperkt zich overigens niet tot het fietsen. In de hele stad zijn optredens gepland, wordt animatie voorzien, op donderdagochtend is er ontbijt voorzien aan anderhalve euro en een pint kost slechts negentig cent. Onder normale omstandigheden kost bier in LLN trouwens nog tien cent minder en hoeft je nooit inkom te betalen bij fuiven. Van de tijdelijke verhoging met tien cent, gaat vijf cent naar een humanitair doel.

De organisatoren zouden de Vlaamse aanwezigheid op hun evenement graag verhogen. Heb je dus, samen met een aantal vrienden, zin om eens een sportief stapje buiten Leuven te zetten, aarzel niet en schrijf je in. LLN lijkt misschien niet bij de deur, maar met de trein is het slechts een uurtje verder, met de wagen ben je er op 25 luttele minuten. Misschien een goeie generale repetitie voor de 24-urenloop een week later?

www.24h.be.tf

Geïnteresseerde ploegjes kunnen zich inschrijven via het Nederlands kot in LLN. Mailen kan naar nederlandskot@cap.ucl.ac.be, telefonisch contact via 010/86.19.64, vragen naar Katrien.

(bd)

Tekenen in de living

Met zijn vijven zijn ze en ze zien elkaar minstens twee keer in de week. Een theekransje, zou je op het eerste zicht zeggen. Maar deze dames hanteren geen porseleinen theeservies, wel een stevig stuk papier en potloden.

Clara Vanmuysen

Met 'Debuut 01; Schakeringen', stellen ze voor een eerste maal hun werken tentoon. Ze trokken naar Tweebronnen, waar we in de laatste uren voor de première tussen de kaders, nagels en spankoordjes enkele van de kunstenaressen te pakken krijgen.

Veto: *Aan wiens brein is het idee van een tentoonstelling ontsproten?*

Hanna Moors: «We volgen allemaal modelschetsen aan de academie De Leie hier in Leuven. We zitten in een specialisatiejaar, met Marc Horemans als leraar. Wij vijven werken al een paar jaar samen en we voelen wel de *drive* om verder te gaan. Toen stelde Marc voor om als opdracht een tentoonstelling te doen. Samen met hem hebben we een selectie gemaakt uit eigen werk.»

Veto: *De titel van jullie tentoonstelling is 'Debuut 01; Schakeringen'.*

Moors: «We hebben lang gezocht naar een titel. Schakeringen leek ons wel leuk, het benadrukt de verschillen tussen ieder van ons, maar we werken toch binnen het kader van de academie. Debuut 01 hebben we gekozen omdat het ons eerste project is, waar we dan nog een vervolg aan kunnen breien.»

Veto: *Hebben jullie de werken kriskras over de ruimte verdeeld of zit er een redenering achter?*

Moors: «Aan een muur hebben we een collage gemaakt met lichte werken, aan de andere kant hangen er

donkere werken. De andere muren hebben we verdeeld per persoon, al hangt er af en toe wel een werk van een ander tussen.»

Veto: *Leven jullie voor het schetsboek?*

Moors: «Door de week werken we thuis. Vrijdagavond en zaterdag gaan we naar de academie. Eigenlijk nemen we het tekenen allemaal vrij serieus. In september vorig jaar

is het idee van de tentoonstelling er gekomen. In juli en augustus, wanneer de academie gesloten was, hebben we een zomeratelier gedaan bij Rit thuis. We hadden de hele living leeggemaakt en in het midden een model uitgenodigd. Soms kwam er ook een gasttekenaar.»

“Een ander durft altijd wel iets meer”

Veto: *In hoeverre hebben jullie steun gekregen voor jullie project?*

Moors: «We hebben de tentoonstellingsruimte hier in Tweebronnen gratis gekregen. De provincie geeft ons ook een heel klein beetje subsidie, waar we onze catalogus mee hebben gemaakt.»

Veto: *Zijn jullie al een beetje zenuwachtig voor de vernissage?*

Moors: «We stressen wel een beetje. De tentoonstelling op zich is al een hele ervaring. Je moet bijvoorbeeld goed nadenken hoe je alles ophangt. We hebben wel al veel goeie kritieken gehad. Kunstenaar Marc Raes, ook een Leuvenaar, heeft onze website bekeken en was er heel tevreden over.»

Veto: *Heeft het groepsgevoel een invloed op eenieders creatieve proces?*

Moors: «Wij inspireren elkaar vanuit de academie. Een ander durft altijd meer.»

Sommina Stalmans: «Ik had een kleine tekening gemaakt en die naast mij was stevig aan het *vegen*. Ik ben dan ook maar beginnen *vegen* (*lacht*). Iedereen durft iets en samen durven we allemaal meer.»

Veto: *Zijn er nog plannen na de tentoonstelling?*

Moors: «We gaan rondreizen naar verschillende academies om ons werk te tonen en we blijven natuurlijk tekenen.»

'Debuut 01; Schakeringen' met Sommina Stalmans, Danie Staut, Rit Trappeniers, An Reynaerts en Hanna Moors. Nog tot 21 oktober in Tweebronnen, Rijkschoolstraat 4.
Info op www.schakeringen.be.

(foto's Katleen Gabriëls)

STUK afgetrapt

Na de grote 'zomeropkuis' werden de ramen en deuren van het STUK weer wijd opengegooid, tijd voor een creatieve herfst, winter en lente. Na een weekje van acclimatiseren, rondwalen in colleges en rondleidingen 'Leuven voor beginners' volgen, kon u er vanaf vorige zondag ook cultuurgewijs weer stevig invliegen. We brengen het podium even naar u, lees en geniet mee. De beeldende kunsten krijgen meteen een goede input. Huisfotogafe Liesbeth Bernaerts exposeert uit eigen werk. De rondreizende architectuurtoonstelling 'Neues Bauen International 1927-2002' brengt de internationale bouwkunststroming van het modernisme, met grote 'meneren' als Le Corbusier en Mies van der Rohe, naar de Naamseberg.

Er valt heel wat op te steken in het STUK dit seizoen. Je kan er bijvoorbeeld leren fotograferen met Liesbeth Bernaerts en Stefan Tavernier, schrijven met Jef Aerts en *songwriten* met Mathias Verraes.

Er valt niet alleen te leren, maar ook te zien. De openingsweek gaf alvast een voorproefje van de lusten die het oog dit jaar nog kan beleven. Uw centraal zenuwstelsel weze gewaarschuwd voor de visuele prikkels. Tenslotte mag u ook de oren wat spitsen, want de samenwerking

met Het Depot zorgt voor optredens van Vlaamse beloftes als Tom Helsen, Daan en Stijn.

Maar laten we niet vooruithollen op de feiten en gewoon vertellen wat voor moois we al hebben gezien en gehoord. Johan Heldenberg trok tandenacrobaat John Massis 'Van Het Groenewoudgewijs' uit de Vlaamse klei. Fans van Walter Capiou konden zich dan weer vinden in de voorstelling van de Superamas, onder de boutade "there's no business like showbusiness". Idool-aanhangers werden gepersifleerd in 'Vernis' van Kassys en Tristero, een voorstelling die het korte termijngeheugen van de toeschouwer op de proef stelde. Na de witte laarsjes van Pascal Platel passeerde Theater Antigone met rode broekkousen in de voorstelling 'Maison Fragile'. De choreografen Arco Renz en Prue Lang (*Veto 2*) trotseerden de massa met respectievelijk een première en een 'kladvoorstelling'.

We trokken er gewapend met een kritische pen op uit en brengen u met blijde toch bescheiden trots ons culturele 'proefSTUK' van het jaar: de recensies. .

(cvm)

Meer van dat?

Verrassend veel volk gezien vrijdagavond voor minder bekende goden als Sixtoo & Blockhead. Bij mijn weten komt het niet vaak voor dat het STUK alternatieve elektronicaconcerten organiseert. Maar dat vrijdag voor herhaling vatbaar is, staat buiten kijf.

Eerst was Blockhead aan de beurt die zijn laptopconcert visueel versterkte met kleurrijke en gevarieerde visuals. Overbodig en enerverend waren zijn tussendoortjes met bekende hits zoals *In the air* van Phil Collins. Ze verstoorde zodanig zijn harmonieus opgebouwde set dat *alarmfase 3 van het chillplan* nèt niet kon worden afgekondigd. Daarna was het de beurt aan veelvraat Robert Vaughn in één van zijn lopende projecten: Sixtoo. Robert zit al een kleine vijftien jaar in de muziekwereld. Hij begon als rapper maar mag intussen een volwaardig muzikant genoemd worden. Sommigen zullen hem misschien kennen van Sebutones of Buck65, anderen van zijn samenwerking met Sage Francis. Vrijdagavond had hij dj Signify en een basgitarist uitgenodigd om de *Sixtoosound* zo goed mogelijk te laten weergalmen in de Labozaal.

De bandleden zijn al 39 dagen aan het touren. Maar dat was er niet aan te merken. Robert Vaughn sprong van de samplingmachine naar de decks om even later langs de micro enkele filosofische boodschappen de wereld in te sturen. Sixtoo doet op zijn beste momenten aan *Prefuse73* denken en moet het hebben van de meerwaarde van Mister Vaughn's ervaring als rapper. Het publiek snakte naar meer, en kreeg ook meer of was dat om na afloop de cd te kopen?

Na het concert was er het openingsfeest met Dj Ulterior die de laatste hiphop, r'n'b en ragganummers aan elkaar mixte. Het feest was in tegenstelling tot de vorige jaren te betalen. Iets wat de aanwezigen niet aan hun hart lieten komen. Het STUK, c' est parti!

(ms)

Schoonheidsproducten van Kelly

Big episode 2 van het Frans-Oostenrijkse collectief Superamas lokte ons donderdagavond naar het STUK. We dachten lang na over deze complexe en veelzijdige voorstelling en schreven onze bevindingen neer.

"Do you think maybe there's something more to life than being really really really ridiculously beautiful?" Dat is de vraag die bij het begin van het stuk door de boxen galmt. Is er meer in het leven dan oppervlakkigheid en het clichématige van de populaire cultuur? Superamas gelooft niet in originaliteit en maakt daarom gebruik van deze typische en herkenbare beelden om ze even later weer te doorbreken. Een voorbeeld: twee mannen praten overdreven vriendelijk met Kelly,

verkoopster van schoonheidsproducten voor mannen. Het gesprek neemt plots een andere wending wanneer één van de mannen roept: "Shut the fuck up!". Het verwachtingspatroon van het publiek wordt verstoord waardoor het gedwongen wordt verder na te denken. Of zoals het collectief zelf zegt: "Beelden zijn in eerste instantie oppervlakkig, daarom trekken ze ons aan. En bovendien kun je er niet onder of achter kijken als dat oppervlak er niet is."

Omdat het collectief niet geïnteresseerd is in de geniale kunstenaar of zijn originaliteit gaat de aandacht vooral uit naar het publiek. Na een stukje playbackshow verlaten de spelers de scène en gaat het licht in de zaal weer aan. Vanop een videoscherm staren drie mensen het publiek aan. Het

publiek speelt zelf een rol in dit stuk. Dat uit zich ook in een tweede centrale vraag, namelijk de vraag naar onze waarneming van de werkelijkheid. Elke persoon kijkt naar de werkelijkheid (of naar een voorstelling) vanuit zijn persoonlijke achtergrond. Niemand ziet dus hetzelfde. Om dat duidelijk te maken gebruikt Superamas licht, geluid en beeldmateriaal. Een voorbeeld hiervan is een fragment uit een interview met de Franse cineast Jean-Luc Godart. Godart vertelt dat kunst allerlei dingen van de werkelijkheid samenbrengt. Daardoor wordt het kunst.

De voorstelling heeft twee grote verhaallijnen. De eerste gaat over communicatiestrategieën die bij de verkoop van schoonheidsproducten gebruikt worden. Dit

sluit aan bij het element 'show' uit de ondertitel. De tweede verhaallijn gaat over een directeur van Rolls Royce en de banden tussen de luchtvaart- en de militaire industrie, business dus. Beide scenario's worden verschillende keren herhaald, maar zijn toch telkens anders.

De voorstelling zit boordevol dingen om over na te denken. Soms was het stuk grappig, soms beangstigend en soms gewoon mooi. Na het bekijken van dit stuk houdtieder er een eigen herinnering aan over, want iedereen is verschillend en heeft met andere ogen naar dit stuk gekeken. De vraag naar onze waarneming van de werkelijkheid dus.

(jvb & ndm)

Voorspel versus hoogtepunt

Arco Renz en Prue Lang brachten de zomer al repeterend door in het STUK. Arco Renz ging in de schouwburg in première met zijn voorstelling 'Opium'. Prue Lang is helemaal nog niet toe aan een première met haar premature voorstelling met de werktitel 'The Next Series'. Zij toonde een kladversie van het eerste deel van haar project, na amper twee en halve week voorbereiding

In de Studio van het STUK liet Prue Lang een beperkt publiek proeven van haar eerste ideeën voor haar nieuwe dansvoorstelling (met als werktitel *The Next Series*). Het zou een toonmoment van ongeveer veertig minuten worden waarin de eerste ontwikkelingsfase van de performance getoond werd.

In een difuus verlichte zaal met het geluid van een monotoom zoemende machine zaten de toeschouwers in u-vorm rond de scène. In het midden van de vloer was een lichtvlek met behulp van een spiegel geprojecteerd. De eerste danseres betrad met mechanische bewegingen de vierkante scène. Toen ze de eerste zijde beëindigd had en aan de tweede begon, kwam de tweede danseres in actie en zo ging het door tot de vier dansers in een vierkant op de scène bewogen. De bewegingen bleven daarbij strak, maar tegelijk verwarrend en onconventioneel,

zoals het in het rizoom van Deleuze past. Na twee rondes in een vierkant gedanst te hebben, verkleinde de figuur zich tot een rechthoek zodat de dansers steeds dichterbij de lichtvlek in het midden kwamen. De scène werd zo opgevat als een labyrint waarin men de weg naar de uitgang, de lichtvlek, zocht.

Eens daar aangekomen werden de bewegingen lossier en humaner, minder technisch en zelfs emotioneel. In de lichtvlek werden op dat moment beelden uit de film *Alphaville* geprojecteerd en de muziek kreeg zelfs een melodisch karakter. De dansers en het publiek waren in de andere wereld van harmonische bewegingen aangekomen. Langzaam en voet voor voet traden ze echter weer uit het verlichte vierkant, maar niet voordat ze zeker waren dat ze alle vier als een schakel in mekaar pasten: handen grepen naar halsen en klemden zich om armen. Het licht doofde en het bleef even bevreemdend stil, maar dan werd er toch geapplaudiseerd voor de grote inspanning die Prue Lang met haar dansers in twee en halve week gerealiseerd had.

"I see the desert, and every grain of sand in it. I see day and night at the same time." Met deze en andere contradictorische zinnen werd de toeschouwer het eerste kwartier van de voorstelling bestookt door een kleurloze stem. Dezelfde zinnen werden

steeds herhaald. De dansers stonden in het donker. Wanneer je ogen wendde aan het donker en er een miniem lichtstraaltje van een spot tevoorschijn kwam, kon je zien dat de vier figuren heel stiltejes bewogen, met net niet helemaal gespreide armen. Hun bewegingen waren heel beperkt. Het idee van gevangen te zitten in een container was duidelijk aanwezig. Nadat je als toeschouwer het idee had kunnen loslaten dat er een actie moest komen na zoveel monotone bewegingen, vond je een zekere rust in de continue herhaling van zinnen en bewegingen.

Na een kwartiertje werden er twee onduidelijke gezichten op de achtergrond geprojecteerd, twee hoofden zonder meer. Je kon de contouren van de dansers nu duidelijk onderscheiden. De vier dames waren gekleed in rokjes en bikinibovenstukjes. De dansers kwamen terecht in een maalstroom van bewegingen, maar het herhalende bleef, alleen veel sneller en minder gecontroleerd. De schamele en haast ordinare kledij van de vier dansers confronteerde de toeschouwer zonder meer met het ruwe vleselijke van hun bewegingen.»

Het repetitieve van de voorstelling leek eerst te gaan vervelen, maar biologeerde uiteindelijk toch. Een beklijvende première, al was de routine er nog niet, de bewegingen van de dansers waren iets te ongelijk, er mocht dat tikje meer synchroniciteit zijn.

Massis, the Musical

Verwacht van 'Massis, the Musical' alles, behalve een musical. Het is een stevige en beklijvende monoloog van Johan Heldenbergh die je meeneemt in het leven en de geest van John Massis en tegelijk een vlijmscherpe kritiek levert op onze maatschappij.

John Massis is de artiestennaam van Wilfried Morbee, zoon van een Gentse handelsreiziger, die in de jaren '70 furore maakte met zijn enorme fysieke kracht en tandenacrobatie. Deze naam doet bij sommigen misschien nog een belletje rinkelen, maar eigenlijk is hij bijna volledig in de vergetelheid geraakt. Het is dan ook met recht en rede dat Heldenbergh deze tragische figuur uit de Vlaamse geschiedenis vanonder het stof haalt.

Reeds zeer vroeg in zijn leven besluit de jonge Wilfried dat hij een 'visueel artiest' wil worden. Hoewel hij niet uit een artistiek nest komt, stapt hij toch in de circuswereld. Na heel wat

omzwervingen vindt hij eindelijk het licht van de schijnwerpers. Met zijn tandenacrobatie slaagt hij er in om record na record te breken. Hij houdt rijdende auto's tegen, sleept treinen van meer dan honderd ton en trekt boten langs kanalen met een bit in zijn mond. De Vlaamse Reus groeit uit tot een ware volksheld. Toch slaagt hij er niet in met zijn passie, zijn drang om de sterkste mens ter wereld te zijn, zijn brood te verdienen. Overdag werkt hij als controleur van gasketels. Wanneer zowel zijn fysieke kracht als de publieke belangstelling tanen, neemt hij toevlucht tot zijn grote mond. Hij poogt zelfs -vruchteloos- om een politieke partij uit de grond te stampen, de Positief Radicalen. Verbitterd en eenzaam belandt hij in de psychiatrie. Zijn haat-liefde verhouding met Vlaanderen, een land waar je niet groots of ambitieus mag zijn, vertaalt zich in zijn tragische zelfmoord op 12 juli 1988, één dag na de Vlaamse feestdag.

Gekookte kikkers

Heldenbergh gebruikt de grote mond van Massis om zijn ongezoeten mening over onze maatschappij uit te schreeuwen, letterlijk zelfs. Volgens hem zijn we kikkers in water dat geleidelijk opwarmt, kikkers die door de gewenning niet doorhebben dat ze gekookt worden. Het wantrouwen, de haat en angst nemen elke dag een klein beetje toe zodat we niet meer beseffen dat het hier goed leven is en we geen begrip meer kunnen opbrengen voor alles wat niet van hier is. "Loop niet blindelings achter vlaggen en idealen," roept hij, waarna hij prompt de Vlaamse vlag, die in zijn ogen sinds juni wel een heel bruine schijn heeft, in brand steekt.

Nog op tournee doorheen Vlaanderen tot februari.

(th)

Een geslaagd experiment

Het STUK kan bogen op een reputatie als vernieuwend en bruisend theaterhuis. Met 'Vernis', een bijdrage van de gezelschappen Tristero en Kassys, is alvast aan deze reputatie geen afbreuk gedaan bij het begin van de openingsweek van het STUK.

Maandagavond loopt de zaal stilaan vol. De opstelling van het decor is sober. Het enige wat op het podium staat, is een tafel en vier stoelen. Een grijze deur verschaft toegang tot een kamer, die is afgelijnd met tape. Aan de muur hangt een groot videoscherm.

De voorstelling begint. Op het scherm ziet men een grote groep mensen die zich hebben aangemeld voor de selectierondes van een sociaal-psychologisch experiment. De sfeer doet wat denken aan de voorrondes van het beruchte programma 'Idool'. Ook hier voelden velen zich geroepen, maar zijn er maar weinigen uitverkoren: slechts vier kandidaten worden geschikt geacht na een hele reeks van testen.

Terugdraaien

Het videoscherm verdwijnt en een voice-over legt aan de geselecteerden uit wat er van hen wordt verwacht. Gedurende 58 minuten zullen deskundigen hen bestuderen via camera's die hun bewegingen registreren. De kandidaten mogen doen waar ze zin in hebben, maar zodra ze een bel horen moeten ze teruggaan in de tijd en hun handelingen herhalen. Ze mogen zelf kiezen hoever ze teruggaan. Het biedt hen als het ware de mogelijkheid de tijd terug te draaien. De vraag is of het korte termijngeheugen autocorrectief optreedt bij zo'n tweede kans. De voice-over drukt het viertal nog op het hart vooral zichzelf te blijven.

De opdracht lijkt simpel, maar al snel wordt duidelijk dat jezelf zijn onder observatie uitmondt in jezelf spelen, en de spanning onder het viertal stijgt. Het acteerwerk van de acteurs is zo overtuigend, dat de ongemakkelijke sfeer bijna tastbaar is. De teksten zijn geestig met een aantal hilarische uitschieters.

Hoe groot de invloed van de bewuste observatie is op de kandidaten, blijkt wanneer de voice-over een pauze aankondigt. Alle vier slaken ze een diepe zucht en de spanning glijdt van hen af. Verrassend genoeg herhalen ze zichzelf nu onbewust, maar is hun gedrag anders dan 'in sessie'. Blijkbaar hebben ze alle vier los van elkaar uitgemaakt dat dramatisch gedrag beter is dan 'gewoon doen'. Met 'Vernis' hebben de acteurs een humoristisch toneel weten neer te zetten, waarbij men de toeschouwer aanspoort zichzelf te bekijken zoals een ander dat misschien wel doet.

(ek)

Rode broekkousen

Een knisperende gloeilamp, een donker kamertje en een meisje met rode broekkousen... 'Maison fragile' van Theater Antigone en Goedertier heeft weinig nodig om veel te zeggen. Het samenspel tussen actrice, klank en licht vertelt geen klassiek verhaal, maar suggereert op subtiele wijze een woelige vader-dochter relatie. Met grote ogen staart ze het publiek aan. Onwennig draait ze het knisperende lampje uit. Wanneer het terug donker is, horen we water klotsen in een badkuip. Het meisje blijkt de rug van haar vader te wassen.

Actrice Abke Haring vertelt geen lijnrecht verhaal. In plaats daarvan plooit ze zich in allerlei oncomfortabele posities, raaskalt onsamenhangende zinnen of leest briefjes voor die ze lukraak van de muur plukt. Haar lichaam en mimiek spreken daarbij meer dan haar woorden. Ze brengt verwarde emoties over. Lieflijk glimlachen wordt afgewisseld met brutaal schreeuwen. Ondersteund door het geluidsdecor van Sen Jan Jansen wint de sobere performance aan extra kracht. Ondanks de sterke expressie blijft het stuk mysterieus.

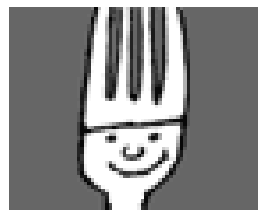
Nooit wordt expliciet gemaakt waarrond de vertwijfeling, de wanhoop en de storm in het hart van het vreemde meisje draaien. Als toeschouwer voel je je dan ook al gauw een voyeur die binnenkijkt in de tumultueuze binnenwereld van het personage dat Abke Haring neerzet. Wanneer je zoekt naar een rode draad in deze chaos komen de herinneringen van het meisje aan haar vader op de voorgrond. Wat er zich echter precies tussen vader en dochter heeft afgespeeld, laten de toneelmakers over aan de verbeelding van de kijkers.

Het meisje met de rode broekkousen is losjes geïnspireerd op het persoonlijke leven van de Franse kunstenares Louise Bourgeois. Kennis over het leven en het werk van Louise Bourgeois is niet noodzakelijk om de voorstelling te kunnen volgen, al kan dat misschien wel helpen sommige suggesties beter te begrijpen. Tekstschrijvers Bart Meuleman en Abke Haring hebben uiteindelijk geen biografie willen weergeven, maar een evocatie van hoe een jeugdtrauma het verdere leven van een mens kan tekenen. Daarbij hebben zij ook de

weg van het 'gepsychologiseer' vermeden. Het trauma wordt niet gezien als iets dat van binnen en van buiten dient geanalyseerd te worden, maar wordt direct uitgeleefd op de planken. Niet alleen de fysieke zinnebeelding, ook de krasse oneliners duiden op een aanpak die voornamelijk mikt op de onderbuik van de toeschouwer. Daarvan getuigt het volgende tragikomische minisprookje: "Er was eens een stront, een hele lieve stront... Het liefste wat-ie wou was iedereen de hele dag omhelzen... Superonpraktisch, want het was een stront!" Zulke en andere anekdotes schetsen op treffende wijze de ambivalente verhouding van het meisje tegenover haar vader.

De krachtigste uitbeelding van het trauma komt op het einde. Het meisje naait onhandig haar broekkousen bijeen, waardoor haar benen op een grote, rode vleeswonde gaan lijken. Na de voorstelling ga je niet bepaald met een goed gevoel naar huis. De verwarring en vervreemding van het hoofdpersonage blijven nog een tijdje nazinderen in de eigen geest.

(as)

Menu van de week in Alma 1-2 -3 12 - 15 oktober 2004

A1 = alleen
Alma 1

A2 = alleen
Alma 2

A3 = alleen
Alma 3

 = vegetarisch

dinsdag

Minestrone soep	0,50
Kaaskroketten met Tirolse saus en groenten 	2,30
Nasi Goreng	3,05
Visfilet met spinazie A1 A3	3,95
Hongaarse goulash met gebakken aardappelen A1.2	3,95
Stoofvlees op z'n Vlaams A2	3,40
Koninginnenhapje A2 A3	3,05
Rumsteak	3,95
Week van de Fair Trade: Zuid-Amerikaanse kippenblokjes A1 A3	3,95

woensdag

Groensoep 	0,50
Kalkoensteak met ananas uit de Caraïben	2,30
Vegetarische loempia met zoetzure kersensaus 	3,05
Lasagne met gerookte zalm	3,95
Krokant gevogeltelapje met broccoli in room en wortelpuree	3,95
Spaghetti bolognese A2	2,30/2,70
Stoofvlees op z'n Vlaams A2 A3	3,40
Koninginnenhapje A1 A2	3,05
Rumsteak A3	3,95
Week van de Fair Trade: Zuid-Amerikaanse kippenblokjes A2	3,95

donderdag

Tomatensoep met uiringen	0,50
Hamburger met ketchupsaus en spiegelei A2+3	2,30
Quronsteak met broccoli in room 	3,05
Orloffgebraad met archiducsaus, rauwkost en Dauphineaardappelen	4,30
Paëlla A1 A3	3,95
Spaghetti Bolognaise A1 A3	2,30/2,70
Stoofvlees op z'n Vlaams A2	3,40
Koninginnenhapje A2	3,05
week van de Fair Trade: Zuid-Amerikaanse kippenblokjes	3,95

vrijdag

Bonensoep 	0,50
Macaroni met spekjes en broccoli	2,30
Bloemkoolkaasburger met groenten "Veracruz" 	3,40
Garnaalkroketten met Provençaalse saus en groenterijst	3,40
Stoofvlees op z'n Vlaams A1 A2	3,40
Koninginnenhapje A2 A3	3,05
Rumsteak A3	3,95
Week van de Fair Trade: Zuid-Amerikaanse Kippenblokjes A2	3,95

Party at Alma

14 oktober 2004

Met verschillende optredens en deejays

Info en tickets:

www.partyatalma.be

Kijk ook op de website voor menu gasthuisberg, justus Lipsius en pauscollege

(advertentie)

FLANDERS' BRAINS

De grote universitaire enquête
vanaf 9 oktober in De Morgen

Het is in Vlaanderen nog nooit gebeurd. Daarom vond De Morgen dat het meer dan tijd was voor een eerste uitgebreid onderzoek naar hoe onze Vlaamse universitaire brains denken over hun vak en over de kwaliteit van het wetenschappelijk onderwijs en onderzoek. Hoe kijken ze aan tegen de rol van de overheid en de samenwerking tussen industrie en onderzoek? Vertrekken onze knapste koppen liever naar het buitenland? En waarom? En kan Vlaanderen daar iets aan veranderen? Komt er na de brain drain een brain gain?

Met de grote universitaire enquête verzamelde De Morgen de meningen van meer dan 4000 academici.

Analyse van de resultaten, conclusies, achtergrondverhalen en spraakmakende opinies leest u **vanaf zaterdag 9 oktober** in De Morgen.

Dit dossier valt onder de noemer 'De Keur van de hoofdredacteur'. In een tijd dat grote kranten nauwelijks nog ruimte maken voor grote journalistieke projecten, is De Morgen vastbesloten om van de smaakmakende journalistiek zijn waarmerk te maken. De Morgen presenteert u deze ambitieuze projecten onder het motto 'De Keur van de hoofdredacteur'.

**VANAF ZATERDAG 9 OKTOBER
IN DE MORGEN**

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 Leuven

Tel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.be

Jaargang 31
Nummer 3
11 oktober 2004

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Ben Deboeck

Redactiesecretaris & V.U.:
Wim Gemoets

Redactie:
Joris Beckers, Clara Vanmuysen en Hanne Vermeiren.

Medewerkers:
Pieter Baert, Joris Beckers, Tim Bosschaerts, Dimitri Eynikel, Bruno Debbaut, Ben Deboeck, Benedicte Degraeve, Laurens De Koster, Bram Delen, Nele De Meyer, Dries De Smet, Bruno De Vel, Carolien De Wilde, Ralf Eicker, Katleen Gabriëls, Wim Gemoets, Sieghild Lacoere, Herman Loos, Caroline Kippes, Elise Kuit, Loes Mathijs, Anne Ruette, Arne Saeys, Michel Segers, Jozefien Van Beek, Tom Van Breusegem, Gijs Van Gassen, Sarah Vangheluwe, Clara Vanmuysen, Hanne Vermeiren.

Cartoons:
Sh3Ll4C

DTP:
Joris Beckers, Ben Deboeck, Wim Gemoets, Clara Vanmuysen en Hanne Vermeiren.

Eindredactie:
Clara Vanmuysen en Hanne Vermeiren

Internet:
<http://www.veto.be>

Nieuwsgroep:
kotnet.veto

Publiciteit:
Alfaset cvba - Leen Cuypers
alfaset@chello.be
016/22.04.66

Drukkerij:
Kempeland (Herentals)

Oplage:
9000 exemplaren

ISSN-nummer:
0773-5162

Abonnementen
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdag-namiddag om 16u Alle geïnteresseerden (tekst, foto, lay-out, Internet, rectoriskandidaten, ...) zijn steeds welkom op de redactievergadering of op het redactieadres. Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs, ingezonden worden op het adres: veto@veto.be

Ad valvas & Agenda

Apolloon

• 11/10 om 21u: Openingscantus in de Waaiberg. • 18/10 Begin feestweek.

Babylon

• 13/10 om 20u: Film: 'La Meglio Gioventu' in MSI 03.18.

EOOS

• 12/10 om 20u: Cantus in de Bierstube.

Katechetika

• 13/10 om 20u: Film: 'Big Fish' in MTC 01.30.

Medica

• 11/10 Eerste Medica-fuif in Lido.

VRG

• 13/10 Openingscantus in De Valk.

DINSDAG 12 oktober

20u **RECEPTIE** Openingsreceptie met minister Kris Peeters, in Oratoriënhof, org. CDS-Leuven.

WOENSDAG 13 oktober

20u **FILM** Dr. Strangelove or: How I learned to stop worrying and love the bomb, in VHI 00.10, org. KIB.

MAANDAG 14 oktober

20u **DEBAT** 'Wetenschap en geloof', in De Valk: Aula Zeger Van Hee, toeg. gratis, org. UP.

Berichten

Griep

Geen zin om tijdens de blok of op Oudjaar het bed te moeten houden? Op 26, 27 en 28 oktober begint het medisch centrum voor studenten weer met zijn jaarlijkse griepvaccinaties. Inschrijven kan tot 22 oktober via www.kuleuven.ac.be/gezondheid/preventie/dossiers/griep.htm.

Receptie 30 jaar Veto

Veto bestaat dertig jaar en dat laten we niet zomaar voorbijgaan. Ten eerste is er de rubriek 'De oude doos', waarin we elke week een artikel uit het archief oprakelen. Maar dat is niet alles! Voor Veto 6, die verschijnt op maandag 8 november, bereiden we een bijlage rond 1974-2004 voor. Die maandagavond vindt er bovendien een receptie plaats in het STUK in de Naamsestraat. Deze receptie is in de eerste plaats bedoeld voor oud-medewerkers. Ben jij van dit edele ras en zou je die maandag graag komen, stuur dan een mailtje naar veto@veto.be met onderwerp 'receptie 1974-2004'. Vermeld ook of je al dan niet met partner komt.

de redactie

RecuPC

RecuPC vzw
Oude Diestseseenweg 3
3010 Kessel Lo (Leuven)
Telefoon:016/26.13.49
Telefoon:016/25.91.03
www.recupc.be
Openingsuren winkel:
Dinsdag - Zaterdag : 12-18

**Tweedehands-
toestellen
1 jaar garantie**

Laptops
vanaf: 300,00 euro
max.: 600,00 euro

Desktops
vanaf: 80,00 euro
max.: 435,00 euro

Alle toestellen klaar voor kotnet.
Gratis helpdesk.
Eigen hersteldienst (lage prijzen).
Prijzen en specificaties:
www.recupc.be
(advertentie)

CURSUS BRIDGE

Leer dit boeiende kaartspel op een prettige en moderne manier!

CURSUS SPECIAAL VOOR STUDENTEN
BRIDGECLUB PIETERMAN
LEOPOLD I STRAAT 19, LEUVEN

10 woensdagen vanaf 13 oktober 2004 om 19u.30
PRIJS: 15 euro excl. tekstboek; 35 euro incl. tekstboek

LESGEVER: Wilfried Bylemans (leraar Vlaamse bridgeliga) tel: 016/205082
INSCHRIJVEN: Ter plaatse op 13 oktober INFO 016/206755 (vanaf 19u.)
E-mail: André.Leplat@pandora.be - website: welcome.to/pieterman

(advertentie)

Cultuurkalender

toneel

Dinsdag 12/10: Schouwburg, Bondgenotenlaan 21
Het Toneelhuis en Wayn Wash 2: Jean-Baptiste, 20u
Woensdag 13/10: STUK, Naamsestraat 96
Het Toneelhuis en Wayn Wash 1: Maria-Dolores, 20u
Donderdag 14/10: Schouwbrug, Bondgenotenlaan 21
ZT Hollandia: Vrijdag, 20u

muziek

Donderdag 14/10: Lemmensinstituut
Festival van Vlaanderen Vlaams-Brabant. Prometheus Ensemble: meesterwerken 20e eeuw, 20u30
Vrijdag 15/10: Grote Aula Maria Theresia College, St. Michielsstraat 6
Festival van Vlaanderen Vlaams-Brabant. Josse de Pauw en Jos van Immerseel: meesterwerken klassiek en romantiek, 20u30

feest

Donderdag 14/10: Fataal @ Musicafé, Muntstraat 5
Killa Tactics vanaf 23u

dans

Woensdag 13/10: Pieter De Somer-aula, De Beriotstraat 24
UUR CULtUUR Mystieke dansen uit Egypte met Laura de Gaspari en muzikanten, 22u
Maandag 11/10 en dinsdag 12/10: STUK, Naamsestraat 96
Jochen Roller: Perform Performing, 20u

literatuur

Dinsdag 12/10: Tweebronnen, Diestsestraat 49
Pablo Neruda en de liefde, 20u

comedy

Woensdag 13/10: College de Valk, Tiensestraat
PREPAREE, 20u
Maandag 18/10: CC Waeghehuys, Brusselsestraat 63
De Lunatic Comedy Club improviseert, deuren 20u, start 21u

Wilt u een culturele uitspatting aankondigen? Mail naar cultuur@veto.be.

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	K	A	B	A	A	L		B	A	L
2	A	M	O	R	F		K	O	B	E
3	A	P	E	N		P	O	L	E	N
4	L	U	K		B	O	M		L	E
5		L	E	T	E	R	M	E		N
6	P		T	O	R	N	A	D	O	
7	O	S		R	I	O		E	L	S
8	L	A	D	E	N		A	L	M	A
9	K	A	H	N		P	R	E	E	K
10	A	I	L		J	E	A	N	N	E

TE HUUR: zaaltje "THE POCKET"

Verjaardagen, (kot)feestjes, cantussen, vergaderingen, filmavonden (groot scherm), quiz, spelavond,... of eventueel facbarverhuur
Voor inlichtingen:
0478/251613 of 016/220602

(advertentie)

De nieuwe stadswacht komt eraan

In het Leuvense straatbeeld duiken ze regelmatig op, de in een paars jasje gestoken stadswachten. Sedert augustus 1996 volgen ze het reilen en zeilen van het stadsleven met een nauwlettende blik op de voet. Vanaf januari zal zowel het takenpakket als het uniform aan een grondige vernieuwing te beurt vallen. Bovendien dienen de stadswachten dan een degelijke opleiding te volgen alvorens zich in het bruisende stadsleven te storten...

Nele De Meyer

De meeste studenten mogen dan al vertrouwd zijn met de 'paarse brigade', toch hebben ze weinig weet over de inhoud van het takenpakket van deze hulpverleners. Wie dacht dat ze 'zomaar wat rondlopen', heeft het bij het verkeerde eind. Zowel het veilig helpen oversteken van schoolkinderen, het melden van defecten aan bijvoorbeeld straatverlichting, het ondersteunen van acties inzake criminaliteitspreventie, als het aanspreekbaar zijn voor de bevolking staan op het programma.

Uithangbord

Terwijl de huidige stadswachten PWA'ers of langdurig werkloze medewerkers zijn, zullen alle stadswachten vanaf 1 januari een opleiding moeten volgen. Zowel de huidige hulpverleners als nieuwe krachten kunnen in het korps aantreden, op voorwaarde dat ze zich door de selectieprocedure worstelen. Veto ging coördinator Riet Engelen van de Werkwinkel Twee Bronnen aan de tand voelen.

Veto: Vanwaar die plotse ommekeer in rekrutering en opleiding?

Riet Engelen: «De federale overheid voorziet subsidies voor de reorganisatie van het Leuvense stadswachtenkorps. Het is de bedoeling dat de stadswachten meer verantwoordelijkheid en taken krijgen, daarom is het noodzakelijk dat de selectie strenger wordt toegepast en de opleiding wordt uitgebreid.»

Veto: Aan welk profiel moeten kandidaat stadswachten voldoen om geselecteerd te worden?

Engelen: «Eerst en vooral dienen ze over

het PWA-statuut te beschikken, dan volgt een schriftelijke en mondelinge test om de vaardigheid van de kandidaten te toetsen. Omdat de stadswacht gezien wordt als het uithangbord van de stad, is een verzorgd voorkomen ook belangrijk. Verder is een goede kennis van het Nederlands en een bewijs van goed gedrag en zeden onontbeerlijk. En natuurlijk wordt het gezien als een pluspunt wanneer sollicitanten bovendien over sociale vaardigheden en een luisterend oor beschikken.»

Veto: Zodra de kandidaten door de selectieronde geraakt zijn, kunnen ze starten met de verplichte opleiding. Wat houdt die precies in?

Engelen: «De basis van die opleiding bestaat erin de communicatievaardigheden en sociale bedrevenheid van de stadswachten in spe te bevorderen. Ook leren ze omgaan met waarden als stiptheid, beleefdheid en verantwoordelijkheid. Het opfrissen van de verkeersregels behoort ook tot de opleiding. Momenteel zijn we nog volop bezig aan de samenstelling van het vakkenpakket.»

Emmer

Veto: Wat zal er dan concreet veranderen aan het takenpakket van de paarse brigade?

Engelen: «Eigenlijk gaat het niet om een wijziging, eerder om een uitbreiding van het takenpakket. De stadswachten zullen vanaf januari nauwer samenwerken met de wijkpolitie en daardoor makkelijker ingezet kunnen worden. Nu werken beide instanties vrijwel los van elkaar, met als gevolg dat stadswachten en wijkagenten regelmatig dezelfde meldingen en klachten krijgen. Door deze geringe communicatie houden verschillende personen en diensten zich meer dan eens bezig met het oplossen van dezelfde problemen. Dit gebrek aan overleg en coördinatie hopen we vanaf januari uit de

wereld te helpen.»

Veto: Zou u ons een leuke anekdote uit het leven van een stadswacht willen toevertrouwen?

Engelen: «Wel, in het verleden is het wel eens voorgevallen dat de toezichhouders moesten ingrijpen bij beginnende branden, of een gauwdief wisten te klissen op de Grote Markt. Doordat de stadswachten 's nachts niet op pad gaan, komen ze minder in contact met vandalisme of dronken studenten. Al moet ik wel het voorval vermelden van twee stadswachten die bij het passeren van een studentenkot een emmer water over zich heen kregen. Daar moet je natuurlijk ook mee om kunnen als je patrouilleert in een studentenstad ... (lacht).»

UNDERCOVER BIJ HET LEUVENS UNIVERSITAIR KOOR

Het tapijt van Mie en Jo

Zingen is een mooie kunst en muziek verzacht de zeden. Wie het dus kan, doet er beter iets mee. Als Idool 2004 niet echt iets voor jou was, dan is het Leuven Universitair Koor dat misschien wel.

Hanne Vermeiren

Ik ga er gemakshalve vanuit dat u bent zoals ik. Zingen, dat is voor onder de douche, voor als we per ongeluk kijken naar het Swingpaleis of voor rond het kampvuur. Wij zingen niet gecoördineerd en zeker niet toonvast. Niemand moet ons iets vertellen over onze zangkunsten, wij weten zelf wel hoe slecht het daarmee gesteld is.

Toch zijn er ook nog andere mensen. Mensen die begiftigd zijn met het zangtalent. Mensen waarop ik doorgaans jaloers ben. Zulke mensen schijnen zich te willen verenigen: een koor heet dat dan. En wat zou de K.U. Leuven zijn zonder haar eigen koor? Deze kraai ging undercover polshoogte nemen bij de sijsjes van het Leuven Universitair Koor.

Het eerste probleem rees al in de doolhof van het MTC. Op zoek naar lokaal 02.20 ontmoette ik andere geïnteresseerden. Meteen besloot ik zo weinig mogelijk te liegen om niet door de mand te vallen en vroegtijdig de kennismakingsrepetitie te moeten verlaten. Vergezeld van iemand uit filosofie en iemand uit wetenschappen, vond ik uiteindelijk het zaaltje waarin gerepeteerd zou worden: een halve cirkel stoelen stond al klaar rond een piano.

Maar eerst moesten er nog contactgegevens ingevuld worden. Meteen kwam van alle kanten de vraag of het formulier bindend was. Moesten we terugkomen? Zou men ons weten te vinden? We werden gerustgesteld en kregen onze partituren vol balken, noten en sleutels. Sinds het vierde leerjaar had ik zoiets niet meer in mijn handen gehad.

Het eerste angstzweet brak uit.

Gelukkig bleken de meeste mensen op deze repetitie aangenaam vriendelijk te zijn. Er werd gevraagd in welke richting ik zat, hoeveel ervaring ik had. Een snelle beslissing drong zich op: ik zou het zenuwachtige, bescheiden meisje spelen. "Een heel klein beetje ervaring maar", werd mijn standaardantwoord.

Al gauw moest ik niet eens meer spelen dat ik zenuwachtig was. "Er schijnt een individuele zangproef te zijn", zei een andere nieuweling, "en je moet een stukje nazingen dat zij voorzingen." Tweede aanval van angstzweet. Individuele zangproef? Daar had niemand mij iets van verteld! Even vroeg ik mij af wat ik hier deed en hoe groot mijn loyaliteit tegenover Veto was. Kon ik nog weglopen? Een meer ervaren lid van het koor zette zich op een lege stoel. We moesten nergens bang voor zijn, suste ze, de individuele proef is pas volgende week. "Bovendien hebben we bij de vorige kennismakingsrepetitie maar vijf mensen moeten weigeren."

Kerstmijmering

Dan begon het gevreesde gedeelte: het zingen zelf. Ik wil hier graag nogmaals benadrukken dat ik niet kan zingen. Totaal niet. Als ik nu nog niet door de mand was gevallen, zou het wel gebeuren tijdens het zingen. De dirigent zette zich aan de piano en speelde een eenvoudig wijsje dat steeds maar hoger ging. "Dat gaan we zingen", zei ze, "en de tekst is zeer simpel: mie, mie, mie." Alle aanwezigen vulden hun longen en lieten hun beste klanken horen. Ik probeerde mee te volgen, maar vroeg me steeds af of de anderen mijn kattengejank zouden kunnen horen. Ook de laagte werd getest, op jo, jo, jo. Tot slot nog een toonladder (een wat?) op een tekst die zo simpel was en zo eenvoudig dat ik hem niet

kon uitspreken en nu zelfs al vergeten ben. Ik ontdekte de kunst van het playbacks.

Na het warmzingen wisten we welke stem we precies hadden. Als we wilden konden we nog wisselen. Dankbaar kon ik ergens op een andere plek terecht: aan het uiteinde van de halve cirkel, waar ik maar één buurmeisje had dat duidelijk evenveel zou playbacks als ik. Niemand zou mij nu nog opmerken. De partituren werden bovengehaald en mijn buur vertrouwdte me toe: "Ik kan geen noten lezen." Jammer, maar van mij hoefde ze geen hulp te verwachten.

Op mijn nieuwe plek voelde ik me meer op mijn gemak. Het zingen ging zelfs vlot en waarschijnlijk was ik af en toe niet de valse noot. De liedjes waren natuurlijk wel van een ander kaliber dan dat wat ik gewoonlijk zing. Eerst worstelden we ons door kerstmijmering en daarna volgde nog *Herders, hij is geboren*. Het eerste optreden van het koor is een kerstconcert, waarschijnlijk verklaart dat de keuze.

Verstopt achter mijn partituren probeerde ik vooral zoveel mogelijk te luisteren naar wat er gezongen werd. Toegegeven, ik stond versteld. Waarschijnlijk is mijn oordeel niets waard, maar als het al zo mooi klinkt tijdens de kennismakingsrepetitie, dan moet het concert echt wel de moeite waard zijn. "Het moet klinken als een tapijt", aldus de dirigente. Naar mijn mening was het al een heus donsdeken.

Na het oefenen van de twee eerste liedjes, viel een pauze waarin de organisatoren van het koor ons nog op een aangename manier wilden geruststellen over de individuele zangproef. Vooral een rokje aanhebben, bleek belangrijk. Zo ver zou echter niemand mij krijgen. Ik besloot het koor zonder mij te laten verder gaan. Blijkbaar was ik niet de enige die dat van plan was: ook het meisje naast mij pakte haar biezen. Toch verliet ik het lokaal niet zonder nog iets te zeggen tegen het ervaren lid dat mij had proberen gerust te stellen in het begin.

"Ik ga toch doorgaan", gaf ik toe en zag de ontgoocheling op haar gezicht, "maar ik was eigenlijk nooit van plan geweest om te komen zingen. Hierover komt gewoon een artikel in de volgende Veto." "Wordt het een positief artikel?" vroeg ze nog. Dat beloofde ik.